

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσήμων 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπων νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ 6' φιλολογικὴ ἑσπερίς τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως. — Ἡ θυγάτηρ
τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς (ὑπὸ δος Ἀριάδνης Δαμβέργη. — Ἡ δόξα καὶ ἡ χαρὰ
τῆς ἐργασίας (ὑπὸ Ἀθιδος). — Ὀρεῖλομεν νὰ συγχρωθῶμεν (ὑπὸ δος Σοφίας
Β. Ρέστεν). — Ἡ τελευταία δοκιμασία (ὑπὸ κ. Μαρίας Ρατάτση). — Ἡ ὕψαν-
τουργία ἐν τῷ Ἀμαλίειο. — Ποικίλα. — Βιβλία. — Ἐβδομαδιαῖον δελτίον.
— Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαι. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίδ.

Ἡ Β' Ἐσπερίς τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως

Οὐδεὶς βεβαίως ἠδύνατο νὰ ἀπεικονίσῃ τὴν γυναῖκα ὑπὸ τὴν
θεῖαν καὶ αἰγλήσασαι τῆς φιλανθρωπίας μορφήν ὅσον γυνὴ καὶ
πάλιν, ἐκ τῶν ἰδίων ἐντυπώσεων καὶ σκέψεων ἀντλοῦσα τὰς
περὶ αὐτῆς ιδέας, ἐκ τῶν ἰδίων αἰσθημάτων διερμηνεύουσα τὰ
αἰσθήματα ἐκείνης.

Ἡ δεσποινὴς Δαμβέργη προσνεχηθεῖσα πάνυ εὐγενῶς νὰ με-
τάσχη τῶν φιλολογικῶν ἑσπερίδων τῶν ὑπὸ τοῦ σωματείου τῶν
θυγατέρων τοῦ Βασιλέως διδομένων, ὑπέικεν αὐτῇ αὐτὴ εἰς τὸ
αἰσθημα τῆς φιλανθρωπίας, μετείχε καὶ αὐτῇ, ἔστω καὶ ἐμμέ-
σως, τοῦ παρὰ τοῦ σωματείου τούτου ἐπιδιωκομένου φιλανθρω-
πικοῦ σκοποῦ.

Ἡ εἰκὼν, ἣν τόσῳ γλαφυρῶς καὶ καλλιτέχνως ἔγραψε, καὶ
μετὰ τόσης συγκινήσεως ἀνέγνωσε πρὸ πολυπληθεστάτου ἀκρο-
ατηρίου τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογι-
κοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ παρέστησε τὸ ἀληθῶς ἰδεῶδες πρό-
σωπον τῆς συγχρόνου φιλανθρώπου γυναίκας.

Ἡ δεσποινὴς Δαμβέργη ἐχειροκροτήθη ἐνθουσιωδῶς, ἐδέ-
ξατο δὲ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τοῦ σωματείου μας τὸ ὅποιον
ἀμέριστον ἀπονέμει εὐγνωμοσύνην πρὸς πάντας τοὺς ὑπὲρ τοῦ
σκοποῦ του ἐργαζομένους.

Τὴν φιλολογικὴν ταύτην ἑσπερίδα κατέστησεν ἔτι τερπνοτέ-
ραν ἢ παρὰ τῶν κ. κ. Γουίδα, Μπεκατόρου, Βελουδίου, Τροῖζε
καὶ Σάλλερ ἐκτελεσθεῖσα ἐπιτυχεστάτη μουσικὴ συναυλία, ἣ
ἐπανειλημμένως χειροκροτηθεῖσα. Καὶ πρὸς τοὺς εὐγενεῖς τού-

τους τῶν μουσῶν θεράποντας τὰ θερμὰ καὶ εἰλικρινῆ μας συγ-
χαρητήρια.

Χάριν τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν μας παραθέτομεν ἐνταῦθα
ὀλόκληρον τὸ ὠραῖον καὶ γλαφυρὸν τῆς δος Δαμβέργη ἀνά-
γνωσμα.

ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΟΥ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

(Ἐἰκὼν)

Ἀνάγνωσθεῖσα ἐν τῷ Παρνασσῶ κατὰ τὴν Φιλολογικὴν Ἐσπερίδα
τῆς Ὁμωνύμου Ἀδελφότητος

Πολὺ ἐφοβήθην μὴ τὸ θέμα, ὅπερ ἀπερῆσαι νὰ πραγμα-
τευθῶ, ἐνώπιον οὕτω ἐκλεκτῆς καὶ πεφωτισμένης ὀμηγύρεως,
ἔχει ὁμοιότητα πρὸς κήρυγμα. Θὰ ἦτο δὲ πολὺ τολμηρὸν ἐκ
μέρους κόρης δειλῆς, τὸ πρῶτον ἤδη ἀνερχομένης ἐπὶ τὸ βῆμα,
μετὰ τὴν ἀπαραίτητον αἰτησὴν ἐπιεικειᾶς νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸ
κλητὸς καθήκοντα διδασκάλου.

Ἐπίσης ἐφοβήθην πολὺ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπιδιώκουσι καὶ ὄνειρο-
πολοῦσιν οἱ παρερχόμενοι ἐπὶ τὸ βῆμα. Μὴ προκαλέσωσι σχό-
λια οἱ λόγοι μου, μὴ ἐπαναληφθῶσι καὶ ἔξω τῆς αἰθούσης
ταύτης, μὴ τεχνολογηθῶσιν ἔστω καὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ ἐπι-
δοκιμασιῶν.

Μὴ οὐσα στρατιώτης τοῦ καλάμου, οὐδ' αἰσθανομένη τὴν
δύναμιν νὰ ὑπερμαχήσω τῶν ἰδεῶν μού ἐπὶ παντὸς πεδίου, ἐάν
τυχὸν αὐταὶ ἀντιστρατεύωνται πρὸς ἄλλας, μίαν μόνην ἔχω
φιλοδοξίαν, νὰ ἀκουσθῶ εὐάρεστος ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καὶ
ἐπειτα ὁ ἄνεμος νὰ διασκορπίσῃ τοὺς λόγους μου, καὶ ἡ μνήμη
σας νὰ μὴ φυλάξῃ οὐδ' αὐτὸ τὸ ὄνομά μου.

Τοῦτο ἐξαιτεῖται παρ' ὑμῶν ἢ ἐν στιγμῇ ἐνθουσιασμοῦ ὑπο-
χωρήσασα, ἀλλ' ἤδη ἐνδεινῇ δοκιμασίᾳ εὐρισκομένη δειλία μού.

«Θυγάτηρ τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως» μοὶ ἐφάνη ὅτι θὰ ἦτο
ὁ εὐπρεπέστερος τοῦ ἀναγνώσματος μου τίτλος.

Πολλάκις ἀνακύπτουσα ἐκ μελετῶν ἢ ἐκ σκέψεων, εἶχον ἀναζητήσαι τὸ ὄνομα τῆς ἰδανικῆς, τῆς τελείας γυναικός, ἣν ἐφαντάσθη, ἀλλ' οὐδέποτε εὔρον καταλληλότερον τούτου, καὶ ποιητικώτερον καὶ εὐγενέστερον. Ὁ τίτλος συμπληροῖ, καὶ περιγράφει, καὶ χαρακτηρίζει ἀκριβέστατα τὸ ἰδεώδες, πρὸς ὃ δεῖν νὰ στρέφῃ τὴν διάνοιάν της, πᾶσα γυνὴ ποθοῦσα τελειότητα.

Καὶ τὴν εἰκόνα τῆς γυναικός ταύτης, θὰ πειραθῶ νὰ ἐκτυλίξω πρὸ ὑμῶν, εἰκόνα πιστὴν, ἐφ' ὅσον τὰ χρώματα τῆς πυξίδος μου ἐπιτρέπουσιν, εἰκόνα ὠραίαν, ὅσον ἠδυνήθη νὰ τὴν ζωγραφίσῃ τῆς φαντασίας μου ὁ χρωστήρ.

Ὁ τίτλος ἄς μὴ προκαταλάβῃ τινα. Ἡ ἀνάμιξις τοῦ ἐπουρανοῦ, ἄς μὴ φέρῃ πρὸ ὑμῶν οὐδὲ τοῦ ἀρχαίου Ὀλύμπου τὴν ἀστεροχίτωνά Μοῦσαν, τὴν μητέρα τοῦ διδασκάλου τοῦ Ὀρφείως, οὐδὲ νύμφας ὠκεανίδας, οὐδὲ τοῦ θεοῦ ἔρωτος τὴν οὐρανοῦ προστάτιδα.

Αἱ θεότητες ἐκεῖναι ἦσαν πλάσματα θνητῶν καὶ ἀπέθανον, χωρὶς νὰ ἀφήσωσιν εἰς τὴν γυναῖκα, ἢ θλιβεράς ἀναμνήσεις, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἰσχύος των δὲν ἐπειράθησαν νὰ ἐλευθερώσωσι καὶ ἀνυψώσωσι τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ὁμόφυλον, ὅπως ἐπραξέ βραδύτερον ὁ καταλύσας αὐτὰς Ἰησοῦς.

Ἄλλ' οὐδὲ τοῦ Ἰησοῦ τὸ ὄνομα ἄς προκαταλάβῃ ὑμᾶς, καὶ φαντασθῆτε τὴν εἰκόνα μου εὐωδιάζουσαν λιθάνων, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ παριστανωμένην γυναῖκα, μελανειμονοῦσαν, ὡχρὰν ἐκ τῶν νηστειῶν, προσωποποίησιν τῆς Ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τότε, δὴ τότε, θὰ μὲ ἐξελαμβάνετε ὡς ἱεροκήρυκα, καὶ ἱεροκήρυκα ἐξ ἐνέδρας.

Ἄλλ' ἡ συμβολικὴ ἔκφρασις fin de siècle, ἡ τόσον συχνάκις διασταυρουμένη ἐν πάσῃ ὁμιλίᾳ καὶ ἐν παντὶ ἀναγνώσματί σας, τὸ σύνθημα, ὅπερ θεωρητικῶς προφέρομεν προετοιμαζόμενοι διὰ νέους θαυμασίους χρόνους, ἐν οἷς ὁ ἄνθρωπος εἴτε ἄρρην εἴτε θῆλυ, θὰ εἶνε κύριος ἐαυτοῦ πρῶτον καὶ εἶτα τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἢ ἔκφρασις τέλος τοῦ αἰῶνος, ἣν αἱ ὁμόφυλοι ὀνειροπολοῦσι διὰ τὸ μέλλον, — αὐτὴ καὶ μόνη θὰ ἔρκει νὰ προλάβῃ καὶ παρακαλύσῃ πᾶσαν ὁμοιότητα, σχεδὸν πᾶν κοινὸν χαρακτηριστικὸν μεταξὺ τοῦ κλασικοῦ ἰδανικοῦ τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ πενθίμου ἰδανικοῦ τῶν μοναστηρίων καὶ τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ ἡμετέρου.

Ὡ! ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου οὐδὲν θὰ λείψῃ, βεβαιώθητε, ἐξ ὅσων ἀρέσκουσιν εἰς τὴν γυναῖκα τῶν ἡμερῶν μας. Ἄς ἐκλέξῃ αὐτὴ τὰ ἀρώματα τῆς ἀρεσκείας της. Ἰριδα θέλει ἢ ὀποπανάξ; Ἄς ἐκλέξῃ τὰ ἀραχνούφῃ τοῦ χοροῦ ὑφάσματα, τὰ ποθητὰ χρώματα, τὴν στίλβουσαν ἢ θαυμὴν μέταξαν, τοὺς τιμίους λίθους, τὰ ἐκκεντρικὰ κοσμήματα. Ἄς ἐκλέξῃ τὰ ἄνθη, ἄτινα προτιμᾷ, τὰ πτερὰ, ἄτινα τῇ ἀρμόζουσι μᾶλλον, τὴν γλῶσσαν, ἣν ὁμιλεῖ μετὰ πλειοτέρας εὐκολίας ἢ χάριτος.

Οὐδεμία ἀπαγόρευσις. Ἄς ἐκλέξῃ ἔτι ἐκ τῶν μυθιστοριογράφων, ἐκ τῶν ποιητῶν, ἐκ τῶν φωτογράφων, ἐκείνους, οἵτινες τὴν κολακεύουσι πλειότερον, ἢ ἐκείνους, οἵτινες τὴν πειράζουσι μὲ ἀβροτέραν δριμύτητα. Οὐδεὶς θὰ τῇ ἀφαιρέσῃ ἐπίσης τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῆς ραπτρίας της εἴτε ἀκριβῆ εἶνε, εἴτε ὄχι.... Ἐπὶ τῶν συμῶν, οὓς θὰ ἀκολουθῇ, μόνον εὐχὰς δικαιοῦται νὰ ἀκούῃ. Ἐκ τῶν περιπτῶν τὸν πολυανθρωπότερον νὰ προτιμᾷ, ἐκ τῶν χορῶν τὸν παραστατικώτερον νὰ ἐκλέγῃ.

Οἱ χρωστήρες μου περὶ οὐδενὸς τούτων προέβλεψαν. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς εἶνε ἰδικόν της.

Καὶ αὐτὴ ἡ τοσάκις δικαίως πολεμηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ τοσάκις ἀδίκως συκοφαντηθεῖσα πολυτέλεια, εὐρίσκει χάριν πρὸ τοῦ σχεδιάσματος μου. Ὁ ζωοπάροχος πιταμὸς τοῦ πλοῦτου, ἄς ἐκχύνῃται εἰς μυρία μικρὰ ρυάκια, καὶ ἄς ἀρδεύῃ τὴν διψῶσαν τῆς πτωχείας γῆν· ἢ ἔχουσα ἄς δαπανᾷ εἰς βαρύτερα τρίχα-πτα, καὶ ἢ μὴ ἔχουσα ἄς ἐργάζεται αὐτὴ, ἢ ἄς ζηλεύῃ. Ὁ κόσμος ἐπλάσθη τοιοῦτος, καὶ τοιοῦτος θὰ εἶνε καὶ εἰς τὰ τέλη καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν αἰῶνων.

Εἰς τὴν ἰδεώδη γυναῖκα, ἣν πειρῶμαι νὰ ἐξεικονίσω, πᾶν ἔνδυμα χρυσοῦφαντον, ἢ ἐκ βάμβακος ἀπλοῦ, πᾶν περιδέριον ἐκ μαργαριτῶν, ἢ ἐξ ὕλου, πᾶσα πόρπη λιθοκόλλητος, ἢ χαλυβδίνη, εἰσὶν ἐξ ἴσου εὐάρεστα.

Καὶ μόνον ἔν, μοι ἐφάνη πάντοτε ἀνάρμοστον: Τὸ ἀνδρικόν. Εἴτε φράκον εἶνε πολιτευτοῦ, εἴτε χλαῖνα στρατηγοῦ, εἴτε δικαστοῦ τῆβεννος.

Κατὰ τοὺς τελευταίους ἰδίᾳ χρόνους, φαντασίαι ἰσχυρότεροι τῆς ἐμῆς ἐπλάσαν εἰκόνας γυναικός, ἣν ἐγὼ οὔτε νὰ ὀνειροπολήσω πώποτε ἠδυνήθη. Ὅτε δὲ εἶδον αὐτὰς ἐπιδεικνυμένας, ὑπὸ ἀρρήτου κατελήφθη φέβου, μήποτε καταστῶσι τοιαῦται πράγματι αἱ γυναῖκες, καὶ ἀπωλέσῃ ὁ κόσμος τὸν ὠριότερον κόσμον του.

Ἀνέγνωσά που, ὅτι διὰ τοῦ ἐμβολιασμοῦ οἱ βοτανικοὶ κατώρθωσαν νὰ μεταβάλωσι τοῦ ρόδου τὸ χρῶμα εἰς κυανοῦν. Προκειμένου περὶ ἐνός, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀληθῶς περιέργον καὶ εὐχρηστον, ὅπως αἱ ἀνεκδοτικαὶ ἱστορίαι μιᾶς δικηγόρου, μιᾶς ἱατροῦ, μιᾶς ἀστρονόμου.

Ἄλλ' οἷα ἱεροσουλία, ἂν τῶν ρόδων ὅλων, ἠρπάζετο διὰ τῆς μεθόδου ταύτης τὸ χρῶμα, ὅπερ τοῖς ἐδώρησεν ὁ Θεός, καὶ οἷα βεβήλωσις τοῦ ἐναρμονίου κάλλους τῆς φύσεως!

Ὡς νὰ ὑπέθεσαν ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸν ὑπάρξεως ἡ γυνή, δὲν ἔχει προορισμόν, καὶ ἐπόθησαν νὰ τῇ ὑποδείξωσιν ἀλλότριον πρὸς συμμερισμόν. Ἐπιδέξιοι δὲ ἔχθροι ἢ φιλόστοργοι μέχρι τυφλότητος φίλοι, μοι ἐφάνησαν οἱ προτεινοντες εἰς τὸ ρόδον νὰ παραιτηθῇ τοῦ χρώματός του, εἰς τὴν ἀπόδοσιν νὰ στερηθῇ τῆς φωνῆς, εἰς τὴν γυναῖκα νὰ παύσῃ οὕτω γυνή, — γυνὴ ἰσχυρὰ διὰ τῶν θελήτρων της, γυνὴ μεγάλη διὰ τῶν ἀφοσιώσεών της, καὶ νὰ κατασταθῇ ἐφ' ὅσον τῇ εἶνε δυνατόν ἀνὴρ, ἢ μᾶλλον, σχεδὸν ἀνὴρ, ἀνὴρ ἀσθενῆς, ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος.

Οὕτω μετημφισμένη, δὲν εἶνε, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἡ ἰδεώδης γυνὴ τῆς εἰκόνας μου, καταλύουσα τὴν ἄλλοτε καὶ νῦν γυναῖκα, ἀλλὰ συμπληροῦσα μᾶλλον αὐτήν.

Ἡ γυνὴ τοῦ μέλλοντος δὲν θὰ εἶνε, δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἄλλη, ἢ ἡ ἰδεώδης γυνὴ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἢ γυνὴ τῆς χάριτος, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους, τὸ θεασυροφυλάκιον καὶ ἡ πηγὴ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων καὶ πάσης στοργῆς, ἢ μητὴρ, ἢ ἀδελφὴ τῶν δυστυχῶν καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐπουρανοῦ βασιλέως.

Ποῖον ὑψηλότερον προορισμὸν καὶ ἀγῶνα, δύναται τις νὰ φαντασθῇ, ἢ τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος, τὴν διαρκῆ τῆς ἀγαθοεργίας ἐξέχρησιν;

Καὶ ποῖον μεγαλειότερον πεδῖον μάχης, ἀπὸ τὴν γῆν αὐτὴν, τὴν ἐγείρουσαν πλειότερους τραυματίας ἢ θάμνους, τὴν ἀντήχοῦσαν πλειότερους στεναγμούς ἢ κελადήματα πτηνῶν;

Ἐζήτησε φιλοτίμως ἐργασίαν καὶ ἡ γυνὴ· ἀλλ' ἡ ἐργασία,

οὐδὲ στιγμὴν θὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν γυναῖκα τῆς εἰκόνας μου. — Στρέψατε γύρω τὰ βλέμματα, ἀναμετρήσατε, ἂν δύνασθε, τὰς πληθῆσας τῶν δυστυχῶν τοῦ κόσμου, καὶ εἶπατε ἂν εἶνε στενὸς ὁ ὀρίζων τοῦ προορισμοῦ της· ὑπολογίσατε τὰς ὠφελείας, ἄς θὰ ἀρυσθῇ ἢ ἀνθρωπότης καὶ πᾶσα χώρα καὶ πᾶσα πόλις, ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ πεδίου τούτου συγκεντρώσεως τῆς γυναικείας ἐνεργείας καὶ εἶπατε, τίς στρατηγὸς ἢ κατακτητὴς, τίς ἐφευρέτης, ἢ νομοδιδάκαλος, τίς ἱατρὸς ἢ καλλιτέχνης περιέλαβεν ἐν τῷ νῷ σχεδῖον, ὑποσχόμενον μείζονα δόξαν ἐκείνης, ἣν ὀνειροπολεῖ ἡ γυνὴ τῆς εἰκόνας μου.

Ἐχθαίρω τὰς Ἀμαζόνας καὶ πᾶσαν ἡρώδα τοῦ πολέμου, ἣς τὰς ἀνδραγαθίας δὲν δικαιολογεῖ ἀνάγκη ἀπολυτος, ἢ ἀφοσιώσις ἡρωϊκῆ. Καὶ δὲν διδῶ ἕνα δάκτυλον τῆς Ἐργάνης δι' ὅλα τὰ ὄπλα, καὶ τὰ Γοργονεῖα, καὶ τὰς πολεμικὰς ἀρετὰς Ἀθηνᾶς τῆς Τιτανομάχου.

Ἐνῷ ἐξίσταμαι ἐκ θαυμασμοῦ πρὸ τῆς νικηφόρου παρελάσεως τῶν ἱστορικῶν κατακτητῶν, εὐρίσκω μυριάκις πλειότερον βαρύνουσαν ἐν τῇ πλάστιγγι τοῦ Θεοῦ, τὴν γίκνη πτωχῆς ἀδελφῆς τοῦ ἐλέους, βαινοῦσης ἀτρομήτως πρὸς τὸν θάνατον, ἐξ οὗ ἐλπίζει νὰ ἀποσπάσῃ ἕνα πάσχοντα, ὃν οὐδέποτε εἶδεν ἕνα ἄγνωστον.

Θαυμάζω τοὺς μεγάλους ἐφευρέτας τῶν μέσων, δι' ὧν βελτιοῦνται αἱ τύχαι τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἀποτρέπονται τὰ δεινὰ της· ἀλλὰ θεωρῶ ἴσην τουλάχιστον πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐξ ἴσου ἐνδοξον, πᾶσαν γυναῖκα, σπεύδουσαν νὰ ἀνακαλύψῃ ἕνα ἔτι δεινοπαθοῦντα, καὶ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς του.

Γλυκυτάτη ἀπόλαυσις εἶνε ἡ θεὰ καλλιτεχνήματος περιφημίστου. Ἡ παράστασις τοῦ καλοῦ, βυθίζει ἡμᾶς εἰς ἄρρητον συγκίνησιν. Ἄλλὰ ποῖον σύμπλεγμα γλυπτικῆς δύναται νὰ φέρῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τόσα δάκρυα, ὅσα ἡ θεὰ γυναικὸς εὐγενούς καὶ πλουσίας, γονυπετοῦς ἐπὶ ἀχυρῆς στρωμνῆς καὶ θαυπεύσεως διὰ τῆς κρινοδακτύλου χειρὸς της τὸ πυρέσσον μέτωπον ψυχορραγοῦντος;

Ἄγιον εἶνε τὸ ἔργον τοῦ νομοθέτου, ὅστις θυσιάζων τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ καταπονῶν τὰς δυνάμεις τῆς διανοίας του, μελετᾷ νυκθημερὸν τὰ πορίσματα τῆς τῶν αἰῶνων σοφίας, ἵνα ἐξεύρῃ κανόνας τελειότερας διαρρυθμίσεως τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Ἄλλὰ πόσον ἀγιώτεροι εἶνε οἱ ἀγῶνες τῆς γυναικός, ἥτις ὡς μητὴρ προπαρασκευάζει τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ θὰ ἀνθήσῃ ὁ πρὸς τοὺς νόμους σεβασμός, ἥτις ὡς σύζυγος ἢ ἀδελφὴ πράννει δι' ἐνός νεύματος τὰ πάθη, καὶ τὰς τρικυμίας! Πόσον ἀγιώτεροι εἶνε οἱ ἀγῶνες τῆς γυναικός, ὅταν αὐτὴ σπεύδῃ πρὸς ἐκείνον, ὃν δὲν ἴσχυσα νὰ σώσωσιν ἀπὸ τοῦ ἐγκλημάτων, αἱ μελέται καὶ ἡ πρόνοια τοῦ νομοθέτου, οὐδ' ἐξεφόδισαν οἱ νόμοι του οἱ αὐστηροί, καὶ δι' ἐνός βλέμματός της, δι' ἐνός λόγου ἡμέρου καὶ συμπαθοῦς, καταθραύει τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐν αὐτῷ ὄψεως καὶ προκαλεῖ ἀνακουφιστικόν, ἐξαγνίζον, σωτήριον, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀπολωλότες, τὸ δάκρυ τῆς μετανόιας.

Μεθ' ὅλας ταύτας τὰς θλιβεράς σκηνάς, αἰτινες χρησιμεύουσιν ὡς σκιερὸν ἔδαφος, ἐξοῖρον ἔτι μᾶλλον τὴν ἡρώδα αὐτῶν, τὴν γυναῖκα τοῦ σχεδιάσματος μου, — ἂν παρατηρήσητε τὸ στόμα της, δὲν θὰ εὕρητε αὐτὸ πτυχοῦμενον πενθίμως· ἂν ἀτενίσθητε τοὺς ὀφθαλμούς της, δὲν θὰ τοὺς ἴδητε ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρύων· ἂν προσβλέψητε εἰς τὸ μέτωπόν της, δὲν θὰ διακρίνητε ρυτίδας, ἀυλακίζούσας αὐτό. Τὰς θλίψεις καὶ τὰς δοκιμασίας τῶν ἄλλων, δὲν τὰς ἀντίκρυσε διὰ πρώτην φοράν, ὥστε νὰ τὰς ἀποτυπώσῃ ἐπὶ τῆς τεταραγμένης μορφῆς της ἢ εὐαίσθητος καρδία της.

Ὅπως αἱ ἀγιογραφίαι τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, οὐδὲν φέρουσιν ἔχνος τοῦ μαρτυρίου των, ἀλλὰ παριστῶσιν αὐτοὺς ἡμέρους, ἀπαθῆς, γαληνιαίους, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ τῆς εἰκόνας μου διατηρεῖ τὸ μεδίμα καὶ τὴν χάριν της, τὴν δροσερότητα καὶ τὴν στιλβηδόνα τῶν ὀφθαλμῶν· διότι, ὅπως τὸ μαρτύριον περιβάλλει δι' ἀκτινωτοῦ τῶν μαρτύρων τὰς κεφαλὰς, καὶ καταυγάζει αὐτὰς διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ θεοῦ κάλλους, οὕτω καὶ ἡ ἀγαθοεργία δίδει εἰς τὸ πρόσωπον ἔκφρασιν ἀρρήτου γλυκύτητος, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μαγείαν, εἰς τὸ στόμα μεδίμα ἀντικατοπρίζον τὸν οὐρανόν· καὶ τὸ δυσμορφώτερον τῶν προσώπων ἔχει στιγμὰς καλλονῆς, εἶνε δὲ αἱ στιγμαὶ αὗται αἱ ἐπόμεναι πράξεως καλῆς καὶ ἀγαθῆς.

Οὕτω ἡ μορφή, ἢ ἐν τῇ εἰκόνι, δὲν εἶνε ποσῶς μελαγχολικῆ. Ἄλλ' εἶνε καὶ εὐθυμὸς ἔτι. Ἐάν μετὰ πρᾶξιν, καθ' ἣς διαμαρτύρεται ἡ ἀρετὴ, ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἐαυτὸν δυσφοροῦντα, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου του ἀντικατοπρίζει τὴν ταραχὴν καὶ τὸν ἔλεγχον ἢ συνειδησίς, — μετὰ τὰς πράξεις τὰς ἀγαθὰς, μυστηριώδης, ἀόρατος, ἀμύθητος βροχὴ χαρᾶς, περιλούει τὴν καρδίαν, καὶ ἐπαλείφει τὴν ὄψιν δι' αἴγλης, καὶ ρόδων, καὶ μύρων, καθιστᾷ κούφον, παιδικὸν τὸ βῆμα, ἀναζωογονεῖ, ἐξωρρίζει τὸ σύνολον.

Τὶς ἐξ ὑμῶν δὲν ἐδοκίμασε δὲν ἠθάνθη τὴν χαρὰν ταύτην, καὶ τίς μετ' ἐμοῦ δὲν θὰ ζηλοτυπήτῃ βλέπουσα ἐν τῷ σχεδιάσματί μου τὴν θυγατέρα τοῦ ἐπουρανοῦ πατρός, τὴν συνηθέστατα, σχεδὸν πάντοτε, ἐν τῇ ζηλευτῇ ταύτῃ εὐφροσύνη εὐρισκομένην;

Ἄλλη εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς καλῆς συζύγου! Ἄλλη εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς καλῆς ἀδελφῆς! Ἄλλη ἡ τῆς καλῆς κόρης! Καὶ ἄλλη ἡ τῆς μητρός! Δὲν λέγω καλῆς μητρός· τὸ ἅγιον τοῦτο ὄνομα φέρει ἐν ἐαυτῷ πᾶν κάλλος, δὲν ἔχει ἀνάγκη κοσμημάτων. Τοιαύτας εἰκόνας δύναται πᾶς τις νὰ εὕρῃ ἐν τῷ οἴκῳ του, εἰς φυσικὸν μέγεθος. Τοιαύτας εἰκόνας εἶνε πολλὴ ἀσθενῆς ἢ γραφίς μου, ὅπως σχεδιάσῃ. Ἐν αὐταῖς εὐρίσκει τις τὴν γυναῖκα ἐν τῷ ἔργῳ, ὅπερ τῇ ἀνέθηκεν ὁ Θεός, καὶ ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦσιν, ἀλλὰ ματαίως νὰ τὴν ἀποσπάσωσιν.

Ἡ ἰδικὴ μου δοξάζει, ὅτι ὁ ἀνὴρ θὰ κυβερνᾷ αἰώνως διὰ τῆς δυνάμεως, ἡ δὲ γυνὴ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χάριτος· καὶ δὲν θὰ ἐξέλθῃ τοῦ κύκλου, ὃν περιέγραψεν αὐτῇ ὁ Θεός, δὲν θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ μυροβόλου τῆς ἐτίας πλαισίου, ἢ διὰ νὰ διδάσκῃ τὰς ἀρχὰς της, νὰ πράττῃ τὸ καλόν, νὰ προσηλυτίσῃ ὀπαδοὺς ἐν τῇ εὐποιᾷ, νὰ σπογγίξῃ δάκρυα, νὰ παρακωλύῃ τὴν ἐξοδὸν τοῦ στεναγμοῦ.

Εἶνε καὶ τοῦτο ἐν ἔργον, ἔργον ὅπως πᾶν ἄλλο, μὲ στάδιον εὐρὸν διὰ τὰς φιλοδόξους, καὶ περιορισμένον διὰ τὰς ὀλιγαρκεῖς, ἀπαιτοῦν μεγάλους καὶ μικροὺς ἐπιχειρηματίας, ἀναλογως τῶν μέσων, τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς ἀφοσιώσεως.

“Εργον δέ, κατ’ ἐξοχήν ἐπικερδές, ἀποῦ κέρδη μόνον παρου-
σιάζει, οὐδέποτε δὲ ζημίας· οὐδ’ ὅταν ἡ ἀχαριστία ἐγειρῆ
κατὰ τῆς εὐεργεσίας τὴν ἐπικατάρατον χεῖρά της.

Μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἡ γυνή, ὑπῆρξεν ἡ κατ’ ἐξοχήν
ἐργάτις τῆς εὐπορίας· εἶτε δὲ δι’ ἑβδομαδιαίων δόσεων ἐκ τῶν
οἰκονομιῶν της πρὸς πενομένην γείτονα, εἶτε διὰ τεμαχίου ἄρ-
του πρὸς τὸν κρούοντα τὴν θύραν της ἐπαίτην, εἶτε δι’ ἀπο-
στολῆς τροφίμων πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γωνίας τυφλόν, εἶτε διὰ
ποτηρίου ὕδατος πρὸς τὸν διψῶντα ὀδοιπόρον, ἐξήσκει μετὰ χά-
ριτος τὴν χάριν καὶ μετὰ πόνου προσεπάθει νὰ θεραπεύσῃ τὸν
πόνον.

‘Ἄλλ’ ἦσαν πάντα ταῦτα ἀνάλογα ἐποχῆς, ἣτις δὲν εἶχε τὴν
τύχην ν’ ἀποκαλῆται «τέλος τοῦ αἰῶνος».

Ἦτο στοιχειώδης καὶ τετριμμένη ἐλεημοσύνη, ἦν ὡς ἀμε-
λῆς ἐρασιτέχνις πάντοτε ἐξήσκησεν ἡ γυνή· τὸσον στοιχειώδης,
ὥστε νὰ θεωρηθῆ ἤδη μηδαμινὴ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐν παντὶ
ἄλλῃ παρατηρουμένην πρόοδον: Ἄν τότε ἡ πολυτέλεια ἐστοί-
χιζε δέκα καὶ ἔν ἡ ἐλεημοσύνη, ἤδη στοιχίζει ἑκατὸν ἡ πολυ-
τέλεια καὶ ἡ ἐλεημοσύνη πάλιν ἔν.

Ἦδη ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ αὐξήσις τῶν δεινῶν ἀπαιτεῖ ἄλλα μέ-
τρα. Ἀπαιτεῖ τὴν κατάργησιν τῆς ἐρασιτεχνίας ἐν τῇ ἀγα-
θοεργίᾳ, καὶ τὴν ἀνάδειξιν αὐτῆς εἰς ἔργον, εἰς ἐπάγγελμα·
ἀλλὰ ποῦ ἄνθρωποι; ποῦ χεῖρες, ἵνα ἀναλάβωσιν, ἵνα ἐπαρ-
κέσωσιν εἰς τηλικούτον ἔργον; Εἶνε τὸσον πολλοὶ οἱ δυστυ-
χεῖς, ὥστε καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἂν προσεφέρετο,
δὲν θὰ ἐπῆρκει πρὸςθεραπειᾶν αὐτῶν.

Ἄλλ’ ἀκριβῶς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀποτελεῖ ἡ
γυνή, καὶ ἀκριβῶς πάλιν, κατὰ τὴν αὐτὴν ταύτην ἐποχὴν,
κατὰ τὸ τέλος τοῦτο τοῦ αἰῶνος, ἡ γυνὴ ἐζήτησε νὰ χρησι-
μοποιῆ τὰς ὤρας, ἃς ἄλλοτε φυτοζωοῦσα, ἐν ἀκηδεῖα καὶ νω-
θρότητι, διήρχετο· ἐζήτησεν νὰ συμμερισθῆ τοῦ συντρόφου της
τὰ βάρη.

Δὲν ἐζήτησεν ἐργασίαν; δὲν ἐζήτησεν ἐπάγγελμα;
— Γύναι, ἀποκρίνεται τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, ἰδοὺ τὸ ἔργον σου!

Κυριαὶ καὶ κύριοι, ἰδοὺ τὸ ἔργον, δι’ ὃ προαλείφεται ἡ γυνὴ
τοῦ σχεδιάσματός μου, ἡ γυνὴ τοῦ μέλλοντος, ἡ ἀληθῆς κόρη
τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς.

Ἄριάδνη Μ. Δαμβέργη

Αἱ Δοξαὶ καὶ Χαραὶ τῆς Ἐργασίας

(Ἐκ τῶν τοῦ Παύλου Μαντεγάτα.)

Qui trabagliat, pregat.
Ὅστις ἐργάζεται, προσεύχεται.
SARDO.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ἀπριλίου ἠγέρθη ἐνωρίτερον τοῦ συνή-
θους, ἕνεκα τρομακτικῶν ὄνειρων, ὧν τὰ ἴχνη ἔφερον ἔτι οὕτω
ἐντετυπωμένα ἐν ἐμοί, ὡς διακρίνονται τὴν πρωΐαν ἐπὶ ἠθλα-
κωμένου ἐδάφους, κεκλιμένων δένδρων, διεσπαρμένων ἀνθέων
τὰ ἴχνη τῆς ἐνακηψάσης ἤδη θυέλλης. Ἐν τούτοις ἡ περὶ
ἐμὲ φύσις δὲν εἶχε συμμετάσχει τῆς παραχῆς μου. Ἦτο ἡρε-
μος καὶ γαληνιαῖα.

Ἐξῆλθον εἰς τὸν κήπον καὶ ἀνέπνευσα δι’ ὅλης τῆς δυνά-
μεως τῶν πνευμάτων μου τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων, τὸ ἄρωμα

τῆς γλῶσσης καὶ τῶν βοτάνων, βυθίζων ὅτε μὲν βήματι γοργῶ,
ὡς ἐκ τῆς ἐν ἐμοί ἐπικρατούσης παραχῆς, ὅτε δὲ ἀναστῆλων
αὐτὸ ὅπως ἀποθαυμάσω ἄνθος ὠραιότερον ἄλλου, ὁσφρανθῶ
φύλλου εὐώδους καὶ θωπεύσω χαριέντα κλώνον. Πόσα κατοι-
κούς τῶν ἠρήθμων τὰ ἄνθη καὶ δενδρύλλια ἐκεῖνα! Πόσα ὄντα
εἶχον ἐγερθῆ πρὸ ἐμοῦ! Καὶ πάντα ταῦτα δὲν διῆγον ἐν ἀρχίᾳ.

Αἱ φίλεργοὶ καὶ ἀεικίνητοὶ μέλισσαι μετέβαινον ἀπὸ ἄνθους
εἰς ἄνθος, συλλέγουσαι παιπάλην καὶ νέκταρ· αἱ σφήκες ἔκο-
πτον διὰ τῶν σφηνοειδῶν αὐτῶν ὀργάνων ξύλον, διὰ νὰ οἰκο-
δομήσωσι τὴν σφηκιάν των. Οἱ μέλανες κηρῆνες κατέτρωνον
τὴν στεφάνην τοῦ ἄνθους, ὅπως ἐξαγάγωσι τοὺς στήμονας καὶ
ὑπέρους. Σμῆνος μικρῶν κολεοπτέρων ἀπέσπα τὰ πέταλα.
Ἐκαστον τῶν πολυειδῶν τούτων ἐντόμων εἶχεν ἐκλέξει τὸ ἀ-
γαπητόν αὐτοῦ ἄνθος.

Ἐσταμάτησα πρὸ κλώνου ροδῆς· πληθὺς πρασινοχρῶν καμ-
πῶν περιέτρωγε τὸ ἔλασμα τῶν φύλλων· οἱ δὲ νεαροὶ κάλυκες
ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ πυκνῆς σειρᾶς ἐντόμων, ἅτινα ἀπερ-
ρόφον τὸν γυμνόν. Μύρμηξ δὲ μετεπήδα ἐν σπουδῇ ἐξ ἐνὸς πρὸς
ἕτερον, παρορμῶν αὐτὰ ὅπως εἰσδύοντα βαθύτερον κατορθώ-
σωσι νὰ ἐκρέυσῃ τὸ ὑγρὸν, ὅπερ λαϊμάργως ἐπίζητοῦσιν οἱ
μύρμηκες. Εἰς μέρος τι τοῦ κήπου ὑπῆρχον νάρκισσοι ἠνθι-
σμένοι, ψυχραὶ δὲ ποικιλόχροοι ἐπέτων ἐλαφραὶ, ἐλαφραὶ ἀπὸ στε-
φάνης εἰς στεφάνην ἐκμυζῶσαι τὸ νέκταρ. Ποῖος θροῦς, ποῖα
ζωή, ποῖα ἐνεργητικότης ἐνυπῆρχεν εἰς τὸν μικρόκοσμον ἐκεῖνον
τῶν λεπιδοπτέρων, κολεοπτέρων, ἡμιπτέρων καὶ ἀπτέρων!

Ἐκάθισα ἐπὶ θρανίου, ὅπερ ἔκειτο ὑπὸ τὴν σκιάν ἀναδεν-
δράδος· στηρίζας δὲ τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν χειρῶν μὲ τοὺς
ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ προσηλώσας τὸ βλέμμα μου
εἰς τὴν γῆν ἀρέθην εἰς σκέψεις ὑπὸ μιᾶς ἰδέας. Αἱ μυριάδες
ἐκεῖνα τῶν ἐντόμων, τῶν ἐν ποικίλοις σχήμασι, καὶ μορφαῖς,
εἰργάζοντο καὶ ἐζήτουν τὴν τροφὴν οὐ μόνον δι’ ἑαυτὰ, ἀλλὰ
καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν των. Αἱ λέξεις τῆς μητρὸς μου κατὰ
τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἀπήχουν ἐντονώτερον εἰς τὴν ἀκοήν μου
«Τέκνον μου ἐργάζου».

Ἐνῶ ἔτι εἶχον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρετήρησα εἰς
μικρὰν ἀπ’ ἐμοῦ ἀπόστασιν διπλὴν σειρὰν μυρμηκῶν. Ἄλλοι
τούτων μετέφερον φύλλα, ἄχυρα, κόκκους, τεμάχια ἀνθέων·
ἄλλοι ἔσπευδον πρὸς ἀναζητήσιν νέας λείας. Οἱ μύρμηκες εἰρ-
γάζοντο. Διασκοπεύων τὴν μικροσκοπικὴν ἐκεῖνην παρέλασιν
μέχρι τοῦ κορμοῦ ἀμπέλου πινὸς διέκρινα τὸ πτώμα μικροῦ
ἀσπλάκκος, τὸν ὅποιον ὁ κηπουρὸς εἶχε φρονέσει. Ἐκεῖτο
ὑπτίως, τὸ δῆμα ἔχων ἀπεξηραμμένον. Ἐν τούτοις πρὸς με-
γίστην μου ἐκπληξιν εἶδον αὐτὸν κινούμενον, ὡσεὶ δυνάμις τις
ὑποχθόνιος προσεπάθει νὰ τὸ ἀνεγείρῃ. Ἐπέτεινα τὴν προσοχὴν·
ὁ ἀσπλάκξ ἐκινεῖτο ἐγειρόμενος καὶ πίπτων, χωρὶς ὅμως νὰ
διακρίνω ποῖα ἡ ὠθοῦσα τοῦτον δυνάμις. Ἄλλὰ μετ’ ὀλίγον
ἐζήρχετο μικρὰ κεφαλὴ καὶ προέκυψεν ὠραιὸν ἔντομον μὲ μακρὰ
κεράτια καὶ κατὰστικτον: ἦτο ἐκ τῶν γένους τῶν νεκροπομπῶν·
μετὰ τοῦτο ἀνεφάνη δεῦτερον, τρίτον, τέταρτον, ὀλόκληρος οἰ-
κογένεια κολεοπτέρων, ἣτις ἠσχολήθη νὰ ἐγγύσῃ τὸ σῶμα τοῦ
ἀσπλάκκος διὰ νὰ ἐπωάσῃ ἐν αὐτῷ. Καὶ αὐτὰ λοιπὸν εἰργάζοντο.

Ἐξῆλθον τοῦ κήπου εἰς τὴν πεδιάδα· ἀλλ’ ἐνῶ διηρχόμην
τὸν πυλῶνα ἤκουσα ζωηρὸν θροῦν χελιδόνων, αἵτινες ἐνέπηγον
τὰς φωλεὰς των ὑπὸ τὴν στέγην. Καὶ αὐταὶ ἐπίσης εἰργάζοντο·
ἡ δὲ φωνὴ τῆς μητρὸς μου ἔφθανε μέχρι τῆς ἀκοῆς μου
«Τέκνον μου ἐργάζου».

Ἐξέδραμον εἰς περιπλανήσεις ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ διέτρεξα μέσῳ
δυσβάτων καὶ ἀνωμάλων διόδων καὶ ἐπὶ τέλους κεκμηκῶς ἐξη-
πλώθην ἐπὶ κρηνοῦ, ὅστις ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ στρώματος
λειχηνῶν καὶ βρύων· προσέψαυσα αὐτὰ διὰ νὰ ὁσφρανθῶ τὸ
ἄρωμά των καὶ ἀσπασθῶ τὴν γῆν, ὅπως διὰ τῆς ἐπαφῆς ταύτης
προσεγγίσω τὴν φύσιν, ἣτις ἐνέκλειε τόσην δραστηριότητα
καὶ ζωὴν.

Ἀποῦ δ’ ἐπὶ μακρὸν ἐθεώμην τοὺς σμαραγδίνους ἐκεῖνους
τάπητας τῶν λειχηνῶν καὶ τῶν βρύων ἔσυρον λίθον καὶ ἀνεκάλυ-
ψα ὀλόκληρον κόσμον σφριγῶντα. Οἰκογένεια ἐργατικῶν μυρ-
μηκῶν κατεσκεύαζε τὰς στοὰς αὐτῆς καὶ μεγάλη ἀράχνη, ἥς
ἡ μορφή ἐξέφραζε μέρμηκαν ὕφαινε τὸν μεταξοειδῆ καὶ λεπτό-
τατον αὐτῆς ἴστυν εἰς τὸ κοῖλον τοῦ λίθου διὰ νὰ συλλάβῃ τὰ
ἔντομα. Καὶ ὑπὸ τοὺς λίθους εἰργάζοντο καὶ μετὰ κόπου ἐπο-
ρίζοντο τὴν τροφὴν των τὰ ἔντομα καὶ αἱ ἀράχνη. Ταυτο-
χρόνως φωνὴ μακρόθεν ἐρχομένη, ἄσματος ἀγροτικού, ἐθώ-
πευσε τὸ οὖς μου καὶ εἰς ταύτην ἀνταπεκρίνετο ἤχος σκαπά-
νης, στρέψας τὸ βλέμμα μου εἰδὼν μεταξὺ τῶν βράχων οἰκο-
γένειαν χωρικῶν, ἣτις εἰργάζετο τὴν γῆν.

Τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ταύτας παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας
κατὰ τὴν πρωΐνήν μου ἔκαμον ἐκδρομὴν μελετῶν αὐτὸς ἐν τε
τῇ συνθέσει καὶ ἀναλύσει αὐτῶν, ἀνεκάλυπτον ὅτι ἄπασαι ἐστη-
ρίζοντο ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς ἁρμοῦνίας: τὸ πᾶν ἐνεψυχοῦτο περὶ
ἐμὲ, καὶ ἠσθάνθη ἐμαυτὸν ὑψούμενον ἄνω τοῦ αἰσθητοῦ κό-
σμου. Τὸ σύμπαν ἀντελήφθη ἀπειρον ἐργαστήριον ἐν ᾧ οὐδὲν
ἄτομον ἐστερεῖτο κινήσεως· ὁ ἄῆρ, ὁ ἥλιος, τὰ φυτὰ, τὰ ἔν-
τομα, τὰ πτηνὰ, αἱ ἀράχνη, οἱ χωρικοὶ καὶ πάντα τὰ ὄντα
τῆς ἐνοργάνου καὶ ἀνοργάνου φύσεως ἦσαν ἐργάται, ὑποτασ-
σόμενοι εἰς ἀόρατον νεῦμα δεσπότητος μυστηριώδους καὶ οὐ-
ρανίου. Ἦτο ἄρα ὁ ἥλιος, ὅστις ἐδέσποζε πάντων τούτων καὶ
διέτασεν αὐτὰ νὰ κινῶνται καὶ ἐργάζωνται; ἢ καὶ οὗτος ἐν
τῇ φαινομενικῇ αὐτοῦ πορείᾳ ἂν τὰς οὐρανίας ἐκτάσεις ἐδι-
δεν αὐτὸς πρῶτος τὸ παραδειγμα τῆς ἀέντου ἐργασίας; Καὶ
τὸ φῶς, ὅπερ ἐξέπεμπε δὲν ἦτο καὶ τοῦτο ἐνεργόν; δὲν ἐδίδε
τὸ πρᾶσινον εἰς τὰ ἔντομα; καὶ ἡ θερμότης αὐτοῦ, ἣτις διὰ
τῶν πόρων μου εἰσῆρχετο εἰς τὰ διάφορα ἄγγεῖα, ζωογονοῦσα
καὶ θερμαίνουσα δὲν ἦτο καὶ τοῦτο κίνησις καὶ ἐργασία.

Στρόβιλος συνεχῆς, κίνησις ἀέντου μὲ περιεκύκλου καὶ ἡ-
σθάνθη ἐμαυτὸν ἐντὸς δράσεως. Ἡ ἐργασία μοὶ ἐφαίνετο
ταυτόσημον τῆς ζωῆς· ἡ δὲ ζωὴ τοσοῦτω μᾶλλον ὠραία καὶ
τελεία, ὅσω πλειότεραν ἐνέκλειεν ἐν αὐτῇ ἐνέργειαν. Καὶ ἡ-
κουον ὑπέροτε τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς μου περιβοηοῦσάν μοι
«Τέκνον μου, ἐργάζου», καὶ τὴν βοήν ἐκεῖνην ἐπανελάμβανον
αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ὁ ἄῆρ, τὸ φῶς, οἱ λίθοι, τὰ φυτὰ καὶ
τὸ σύνολον τῶν ζῶων «Ἀνθρώπε ἐργάζου».

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἡ ἐργασία δὲν μοὶ ἐφαίνετο τιμω-
ρία ἐπιβεβλημένη, ἀλλ’ εὐλογία τῆς ζωῆς, καὶ νῦν ἐν γήρατι
ρῆθῆσας εὐγνωμονῶ πάντοτε τὴν μητέρα μου, ἣτις μὲ ἐδίδαξε
τὴν θειοτέραν τῶν ἀρετῶν, τὴν ἐργασίαν. Ἀναμνησκόμεαι
πάντοτε τῆς πρωΐας ἐκεῖνης τοῦ Ἀπριλίου, καθ’ ἣν σύμπασα
ἡ φύσις ἐπικυροῦσα τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς μου μοὶ ἀπεκάλυπτε
ὅτι ἡ ἐργασία εἶνε νόμος ἀπαραίτητος τῆς ζωῆς.

Ἐπανιστάμενοι κατὰ τῆς ἐργασίας καταρώμεθα τὴν ζωὴν,
γαγγύζοντες κατὰ τῆς ἐργασίας μεψιμοιροῦμεν ἐναντίον τῆς
ἀρχῆς παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ γινόμεθα ἀποστάται τῆς φύσεως.
Ποῖαν εὐλογίαν ἀπολαμβάνομεν κοπιῶντες!
Ποῖαν δόξαν καὶ ποῖαν χαρὰν ἐργαζόμενοι!

Ἄσθίς.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΩΜΕΝ;

Ὅσο συνήθης ἀρετὴ καὶ ἂν εἶναι σήμερον ἡ ἐπιείκεια, ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς μὲν μικρὰς πρὸς ἡμᾶς ἐλλείψεις τῶν ἄλ-
λων εὐκόλως συγχωροῦμεν, τὰ δὲ σφάλματα δυσκολώτερον,
καθότι εἶναι ἀνάγκη νὰ βιάσωμεν ἑαυτὰς καὶ καθυποβληθῶ-
μεν καὶ εἰς θυσίας ἀκόμη. Παρατηρεῖται μάλιστα ὅτι πολὺ
εὐκολώτερον συγχωροῦμεν τοὺς ξένους πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀδιαφό-
ρους ἢ τοὺς φίλους καὶ πλησίον, διότι ἀνεξαρτήτως τῆς προ-
ξενηθείσης ἡμῖν λύπης, ἐπέρχεται ψυχρότης εἰς τὰ αἰσθήματα
ἡμῶν, δυσχεροῦσάμενον μᾶλλον ἐξ αἰτίας τοῦ προσώπου ἢ
ἕνεκα τῆς προσγινομένης ἡμῖν προσβολῆς. Τοῦτο εἶναι φυσι-
κόν, ὀφείλον τὴν ἀρχὴν του εἰς ψυχολογικοὺς λόγους καὶ οὐδὲν
τὸ ψεκτὸν παρουσιάζει, ἐνόσφ δὲν ἐπιμένομεν μνησικακοῦσαι.

Ἡ μνησικακία προδίδει ἐνστικτικὰ ταπεινά, ἥμιστα δὲ ἀρμόζει
μάλιστα εἰς τὴν γυναικᾶ. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ συγχωρῶμεν,
διότι τὴν συγγνώμην οὐ μόνον θεῖα ἐντολὴ ἀλλὰ καὶ ὁ ὀρθὸς
λόγος καὶ αὐτὸ τὸ καλῶς νοούμενον συμφέρον μας ἐπιτακτι-
κῶς μᾶς τὴν ἐπιβάλλει. Πράγματι εἶναι λογικόν νὰ μνησικα-
κῶμεν ἐπὶ πολὺ διὰ παροδικὸν πταίσμα, ἐνίοτε διὰ λόγον ἑλα-
φρῶς λεχθέντα καὶ ἄνευ προθέσεως ἐν στιγμῇ δυσαρσεκείας ἢ
καὶ δι’ αἰτίον θίγον καὶ τὰ συμφέροντά μας ἀκόμη; ἄρα γε
μνησικακοῦσαι διὰ στιγμιαῖον σφάλμα δὲν βλέπτομεν ἑαυτὰς;
ἀναντιρρήτως, διότι διακόπτουσαι πᾶσαν μετὰ τοῦ προσθα-
λόγτος ἡμᾶς προσώπου σχέσιν, τῷ ἀφαιροῦμεν πᾶν μέσον πρὸς
ἐπανόρθωσιν τοῦ σφάλματός του καὶ δημιουργοῦμεν ἔχθραν
ἐπιβλαβῆ.

Τὸ πρᾶγμα διαφέρει καὶ καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον σπουδαιό-
τερον, ὅταν πρόκειται περὶ προσώπων μεθ’ ὧν συμβοῦμεν συν-
εχῶς. Ἐπὶ ποινῇ καταστροφῆς τῆς οἰκιακῆς ἡμῶν εἰρήνης
δέον τότε νὰ συγχωρῶμεν καὶ συχνὰ μάλιστα.

Ἐνταῦθα ὅμως ἀκούω κυρίαν τινὰ λέγουσάν μοι:

«ὦ! ἀναμφιβόλως εἶμαι προθυμοτάτη νὰ συγχωρήσω καὶ
ἀρῆσω νὰ παρέρχωνται ἀπαρατήρητοι αἱ ἀνυπομονησῖαι καὶ
μικραὶ ὀλιγωρίαι τοῦ ἀδελφοῦ ἢ συζύγου μου. Ἀναγνωρίζω ὅτι
οὐδόλως εἶμαι τύπος τελειότητος καὶ ὅτι δυνατόν νὰ ἔχωσι
καὶ ἐκεῖνοι ἐλλείψεις μου διὰ νὰ συγχωρήσωσιν. Ἀλλὰ προ-
κειμένου περὶ τοῦ τελευταίου, τοῦ συζύγου δηλονότι, προκει-
μένου περὶ παρατεταμένης ἀδιαφορίας του, περὶ ψυχρότητος
ἐπιμόνου μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνδῶσω.»

ὦ! μὴ πρὸς Θεοῦ! μὴ σκέπτεσθε οὕτω μὴ περιχαρακοῦσθε
ἐν τοιαύτῃ ὑπεροπτικῇ ἐπιφυλάξει, ἣτις καθίσταται κατατα-
στρεπτικὴ μὴ δεικνύετε ψυχρότητα προμελετημένην καὶ ἐρε-
θιστικὴν, διότι οὕτως οὐδὲν ἄλλο ἐπιτυγχάνετε ἢ τὴν αὐξήσιν
τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀδιαφορίας. Τοῦναντίον ἐὰν δύνασθε προσποιη-
θῆτε ἄγνοιαν, ἢ, ἐὰν τὸ φανερόν των περιστάσεων δὲν τὸ ἐπι-
τρέπῃ, ἔστέ καλαὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς σύναμα. Ἄς προαισθάνωνται
ὅτι εἴσθε πρόθυμοι πρὸς συγγνώμην εἰθὺς ἅμα μετανοήσωσιν.
Ὅντως δὲ ἅμα τῇ ἐκδηλώσει τῆς μετανοίας συγχωρήσατε ἐξ
ὅλης καρδίας καὶ μετὰ προθυμίας ἀκόμη· πρὸ πάντων μὴ ἐ-
πανέρχεσθε ἐπὶ τὸ αὐτὸ δι’ ὑπαινιγμῶν διὰ σφάλματα παρελ-
θόντα. Ἀποφεύγετε πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἀναζωπυρώσῃ τὴν
ἀνάμνησιν, ἐν ἄλλοις λησμονεῖτε· ἢ, ἐὰν δὲν λησμονῆτε, προσ-
παθήσατε τοῦλάχιστον ὥστε ὁ ὑποπεσὼν εἰς σφάλμα νὰ μὴ
εὐρίσκηται ἐν τοῖς λόγοις ἢ τῇ διαγωγῇ σας τὸ θίγον αὐτὸν ἢ
προσομοιάζον πρὸς ἐπιπληξιν. Αἱ προτιμότεραι καὶ καλλίτεραι

επιπλήξεις έσονται εκείνοι άς αυτός θά άπευθύνη εις έκυτόν όταν παρατηρήση τήν καλοκάγαθίαν και λεπτότητά σας.

Μή μισήτε, αλλά συγχωρείτε ακόμη και εκείνη ήτις είναι ή αίτια — άμμος ή έμμεσος — τών θλίψεών σας: καθότι έν πάσει περιπτώσει εκείνη είναι μάλλον άξιολύπητος ή ύμεις. Ο χρόνος είναι μέγας διδάσκαλος και τό μέλλον σας άνήκει εάν γινώσκητε διά τής φρονήσεως και καλοκαγαθίας να προ- παρασκευάζητε τήν όδόν τής έπί τά κρείττω επανόδου.

Ναί! συγχωρείτε ίνα και ό Θεός επαγρυπνή έφ' ύμών, διότι συμβαίνει ένίοτε να περιπίπτωμεν ήμεις αύται εις σφάλ- ματα, δι' ά είμεθα άδυσώπητοι προς τους άλλους.

Τέλος συγχωρείτε έχουσαι ύπ' όψει τους έξής λόγους γυ- ναικός τής όποιος ό σύζυγος άπέιχε πολύ του να είναι πρότυ- πον τελειότητος και όμως ήν εύτυχής. «Πράττω πάν ό,τι τή άρέσκει και ύρίσταμαι μεθ' ύπομονής πάν ό,τι πράττει και άν ακόμη τούτο δέν ήθελε μοι άρέσκει: ούτω κατορθώνω ό,τι δι' ούδενός άλλου μέσου θά έπετύγχανον.»

Μυτιλήνη Φεβρουάριος.

(Έκ του γερμανικού)

Σοφία Ε. Ρέσταν.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Πρωίαν τινά του Σεπτεμβρίου του έτους 18... νέος εί- κοσιοκταέτης περίπου, φέρων σάκκον επί του ώμου και ράβδον εις τήν χείρα έβαινε διευθυνόμενος προς μικράν κωμόπολιν τής μεσημβρινής Γαλλίας. Ήτο πτωχικά αλλά καθαρώτατα ένδε- δυμένος. Καίτοι δέ ούδέν διέκρινεν αυτόν άποφιλήσυχον χω- ρικόν. είχεν έν τούτοις έν τή στάσει και τή βυδίσματί του τι τό πειθαρχικόν, τό προδίδον έξεις στρατιώτου.

Η πρωία τής ημέρας εκείνης ήτο ώραία. Άνεμος ύπόθερ- μος διεσκόρπιζεν άνά τας όδους τό διαπεραστικόν άρωμα τών καρπών, και ό ταξειδιώτης μας εύχαριστημένος έκ τής γλυκύ- τητος τής άτμοσφαιρας έβόδιζεν εύθύμως, ότε μέν ρίπτων μα- κράν διά τής ράβδου του λίθους, άλλοτε θωπεύων τόν κύνα του, ζών θαυμασίως ώραίον, και μετ' ένθουσιασμού και σκιρ- τιμάτων χαράς άποδεχόμενος τας θωπείας του κυρίου του.

Ο Πέτρος — ούτως ονομάζετο ό οδοιπόρος μας — είχε δι- καιον να είναι εύθυμος. Έπέστρεφεν έκ Σιλεσίας, ένθα είχε καταστή διά γενναίας πράξεώς του άξιος τιμητικού μεταλ- λίου, και παροχής άορίστου άδείας. Θά επανέβλεπε τόν λευ- κόν πατρικόν οικίσκον του, και ούδεις θά ήδύνατο να τόν έμ- ποδίση εις τό μέλλον του να συζευχθή τήν αγαπητήν φίλην τών παιδικών του χρόνων Μαριάν, χάριν τής όποιος προύτι- μησε τήν άπεριόριστον άδειαν τής έν τή στρατῶ εις άνωτερον βαθμόν προαγωγής του. Η Μαρία ήτο έξαδέλφη του, ήτο δέ ή ώραϊότερα κόρη του χωρίου του. Είχεν ανατραφή ως δεσ- ποινίς τής πόλεως παρά κομήσεως τινός τής αρχαίας μοναρ- χίας, ήτις ήτο άνάδοχος τής. Είχεν άντλήσει έν τή άριστο- κρατική εκείνης άναστροφῆ λεπτότητα και εύγένειαν τρόπων, ιδιάζουσαν κατά τήν έποχήν εκείνην μόνον εις τήν προνομιοϋ- χον τών εύγενών τάξιν.

Ο Πέτρος ήγάπα τήν Μαριάν ως τρελλός. Έγίνωσκεν ότι άντηγαπήτο και τή είχε γράψει έκτενή επιστολήν, δι' ής τή έγνωρίζε τήν επάνοδόν του. Ήτο βέβαιος ότι άνεμένετο άνυπομόνως, ότι ή μνηστή του ίστατο ήδη υπό τήν έκ πυκνής άναδενδράδος περιπλατισυμένην θύραν του και ότι τά άνυπό-

μονα βλέμματά της έξικνούμενα πέραν του όρατου σημείου του όρίζοντος άνεμέτρων τό άποχωρίζον αυτούς διάστημα. Τις οίδε! Ήσως μάλιστα θά ήρχετο εις συνάντησίν του.... "Ω! επί τή ιδέα ταύτη ό ρεμβασμός του έξήχθη εις τοιοϋτο ση- μειον έκστάσεως, ώστε όρμητικώτερον τής ράβδου του κτύ- πημα διεσκόρπισε πληθύν όλην λίθων εις πολλών μέτρων άπό- στασιν, έθώπευσε τόν σκύλλον τρεις φοράς κατ' επανάληψιν, δι' ό και τό εύγενές ζών επεδόθη έκ τής χαράς εις άλματα ά- ληθώς γιγάντεια.

Αίρνης έστη. Είχεν ήδη φθάσει πρό του οικίσκου τής Μα- ρίας, αλλά ή θύρα αύτης ήτον έρημητικώς κεκλεισμένη και ού- δαμου ή Μαρία έφαινετο. Ο Πέτρος έτριψε τους όφθαλμούς του άδυνατών να πιστεϋση εις τήν σκληράν πραγματικότητα και έξηκολούθησε τήν προς τόν ιδικόν του οικίσκον άγουσαν, βασιανζόμενος ήδη υπό σκληροτάτων προαισθήσεων. Ένταϋθα νέα τόν άνέμενε έκπληξις. Εύρε τήν Μαριάν εγκτεστημένην έν αύτῶ κρατούσαν εις τας άγκάλας βρέφους, του όποιου ήτο μήτηρ και δίδουσα τήν χείρα εις άνδρα του όποιου ήτο σύζυγος.

Ο δυστυχής Πέτρος κυριευθείς υπό σκοτοδίνης παρ' όλίγον έπιπτεν άναίσθητος. Ήσθάνθη ως αιχμηράν άρπάγην, περι- σφίγγουσαν τήν καρδίαν του και άνερχομένην μέχρι των όφθαλ- μών του. Έδοκίμασε να όμιλήση αλλά δέν ήδυνήθη να εκβάλη ή άνάρηρος τινάς φθόγγους. Τέλος έστηρίχθη εις τόν τοίχον και ήτένιζεν ήλιθίως περι έκυτόν.

Άλλ' ήτο λοιπόν ό,τι έβλεπε αληθές! Η Μαρία σύζυγος άλλου, ή θωπεύουσα τό τέκνον του άλλου τούτου! Η Μαρία αύτή, ήν είχε τόσον αγαπήσει, ήτις ήτο ή μόνη του έλπίς, τό μόνον όν, όπερ τόν συνέδεε μετ' τής ζωής! Τι θά εκκμε- λοιπόν τώρα; Τι θά έγένετο χωρίς αύτήν; Και τά περι εύτυ- χίας σχέδιά του κατέρρεον τό έν μετ'ά τό άλλο, και ή άπελπι- σία άντικαθίστα τήν τέως χαράν και εύτυχίαν του.

— Φίλε μου, τῶ είπεν ή Μαρία, σοι παρουσιάζω τόν σύ- ζυγον και τό τέκνον μου. Είμαι βεβαία ότι θά αγαπήσης τούτο και θά εκτιμήσης εκείνον. Ψευδείς διαδόσεις με έκκαμαν να σε πιστεϋσω νεκρόν. Συνεπείξ δέ τής πλάνης μου ταύτης επρό- δωκα τήν προς σε ύπόσχεσίν μου, ήτις άλλως θά μοι ήτο ίερά. Ένωώ τήν πικρίαν τής καρδιάς σου, αλλά γνωρίζω άρκούν- τως τας εύγενείς διαθέσεις σου, όπως έλπίσω ότι φίλια θερμή θά διαδεχθῆ τά παλαιά προς με αισθήματά σου. Και ήδη τῶ είπεν, άσπάσθητι με και τό τέκνον μου.

Ο Πέτρος τήν ήσπάζθη μηχανικώς.

Τήν επαύριον ή Μαρία τῶ είπε: Φίλε μου έχω χάριν τινά να σοι ζητήσω. Ο οικίσκος ούτος έν ῶ κατοικῶ σοι άνήκει. Πλανηθείσα έκ τής περι του θανάτου σου διαδόσεως κατέλα- βον αύτήν ως ή μόνη κληρονόμος σου. Ομολογῶ ότι θά λυ- πηθῶ πολύ, άπομακρυνομένη αύτης, μεθ' ής τόσαι άναμνήσεις παιδικαί με συνδέουσι. Θέλεις να μᾶς τήν πωλήσης;

-- Σου τήν χαρίζω, είπεν ό Πέτρος. Πᾶρε τήν ως και πᾶν άλλο ό,τι μοι άνήκει. Δέν έχω πλέον ανάγκην από τίποτε. Μετ' τινας ημέρας θά φύγω διά τόν στρατόν.

Η Μαρία προσέθηκεν: Η είδησις τής εις τόν στρατόν έπι- στροφῆς σου με ένθαρρύνει να σοι ζητήσω και νέαν χάριν. Ο σύζυγός μου ακριβῶς έλαχε κληρωτός και εάν δέν εύρεθῆ τις ίνα τόν αναπληρώση, θά αναγκασθῆ να φύγη μακράν μου. Σε έξορκίζω έν ονόματι τής αγάπης, ήτις άλλοτε σε συνέδεε μετ' έμού να τόν αναπληρώσης.

— Έστω! είπεν ό Πέτρος, θά γείνω και ό άναπληρωτής του συζύγου σου εις τόν στρατόν.

Και ό δυστυχής νέος επανέλαβε τόν σάκκον του και τήν ρά- βδον του. έσύριξε τόν κύνά του, και είπεν εις τήν Μαριάν:

— Υγίαίνε, Μαρία, και ό Θεός να σοι συγχωρήση τό κα- κόν τό όποϊον μοι έκκαμες. Είχον έλθει περιχαρής και φεύγω με καρδίαν συντετριμμένην.

Γενναίε και πτωχέ μου φίλε, άνεφώνησεν εκείνη, τεί- νουσα αύτῶ τήν χείρα. Τόση γενναϊότης δέν είναι δυνατόν ή να άνταμειφθῆ μίαν ήμέραν. Ίδου λάβε ένα βόστρυγον έκ τής κόμης μου ίνα μη με λησμονήσης έντελῶς, όταν άλλη άζιω- τέρα έμού τύχη τής αγάπης σου. Άλλά πριν ή χωρισθῶμεν κάμμε μου και ύστάτην χάριν. Τό χωρίον είναι έρημον και όταν ό άνδρας μου διανυκτερεύη εις τήν πόλιν αισθάνομαι μεγάλον φόβον και άνησυχίαν. Άφησέ μου τόν σκύλον σου, θά είναι λαμπρός σύντροφος διά τήν μοναξίαν μου.

Ήτο πολύ! Λύο δάκρυα έξέρρευσαν έκ των όφθαλμών του άτυχοϋς στρατιώτου. Άλλ' ώσει ύστάτην λαβών άπόφασιν, είπε: Έστω ή θυσία μου πρέπει να είναι πλήρης. Δέν μοι έμμενε κανείς άλλος να με άγαπή παρά ό σκύλλος μου, πᾶρε τον και αυτόν.

Και λέγων τας λέξεις ταύτας ήπειλήσε διά τής ράβδου τό εύγενές ζών, όπερ ήτοιμάζετο να τόν παρακολουθήση, και τό όποϊον τόν ήτένιζε με βλέμματα παρακλητικά, προσδοκῶν έλά- χιστον ένθαρρυντικόν κίνημά του όπως τόν παρακολουθήση. Άλλ' ό Πέτρος άπεμακρύνθη άποτόμως, χωρίς ναστρέψη τήν κεφαλήν. Μόλις έστρεψε τήν γωνίαν τής όδοϋ ήσθάνθη τους πόδας του καμπτομένους, και τήν ανάγκην να εκσπάζη τέλος από τας καταπιεζούσας τά στήθη του συγκινήσεις. Εκάθισεν επί τινος μεγάλου λίθου και έξεραράγη εις λυγμούς κρύπτων τό πρόσωπον δι' άμφοτέρων των χειρῶν του.

Άπεσπάζθη από τήν άπελπισίαν του έκ τής θερμῆς πνοῆς

25 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

— Δηλαδή και φυλακήν και κάτεργον, ως είμαι έγω άπορασιασμένος; ήρώτη- σεν ό γέρον ναύτης.

— Και τήν ζωή μου ακόμη σοι λέγω.

— Λοιπόν έχω τόν λόγον σου. Πρέπει να κατορθώσωμεν τήν απόδρασιν του κ. Ροβέρτου.

Τρεις ημέρας μετ'ά ταυτα ή κ. Γερβαίς ήτο μόνη μετ'ά του Ροβέρτου, έν τῶ μικρῶ οικίσκῳ, έν ῶ αύτη είχεν άποσυρθῆ μετ'ά τόν θάνατον του υιού της. Και οι δύο έφαινότο διατελούντες έν άγωνιώδει καταστάσει. Τέλος ή κ. Γερ- βαίς διακόψατα πρώτην τήν σωτήρην έστράφη προς τόν Ροβέρτον και μετ'α- τριακής τρυφερότητος τῶ είπε:

— Αύριον Ροβέρτε, κατ' αύτήν τήν ώραν θά είται έλεύθερος.

— Τό έλπίζω μήτέρ μου. Η άποτίσις των φίλων μου μοι επιτρέπει να έλπίζω. Άλλά πάλιν τις οίδε, εάν δέν ανακαλυφθῶ και...

— Οχι τέκνον μου. Ο Θεός θά σε προστατεύη ίνα σώσης τήν Μαργαλι- νήν από του έπακλεισθέντος αύτην τρομεροϋ κινδύνου. Πρέπει να άποδείξης τήν άθωότητά σου ενώπιον ὄλων. Πρέπει να τιμωρήσης τόν αληθῆ ένοχον και εκ- δικήσης τόν υιόν μου.

Εκεί εις τήν Γαλλίαν θά έλγης να άντιπαλαίσης κατ' άνοπερβλήτων κινδύ- νων. Μετ' όλίγον θά έλθω εις άντάμωσίν σου. Θά έλθω να συμμερισθῶ τους κινδύνους σου και να σοι δώσω τήν συνδρομήν μου. Επί του παρόντος πρέπει να μένω εδώ ίνα άντιταχθῶ εις τήν κατηγορίαν, ήν θά μοι άποδώσων χαρα- κτηρίζοντές με συνένοχον έν τῆ απόδρασει σου. Μετ'ά τούτον ούδέν έχω πλέον να φοβήθῶ.

ζώου, ζητούντος να γλύψῆ τας χείρας του και υπό τής πίεσεως δύο βραχιόνων, οίτινες περιέβαλλον τόν τράχηλόν του. Ήτον ό σκύλλος του. Ήτο ή Μαρία.

— Πέτρε, είπεν εκείνη. Έψεύσθη. Ούδέν εξ ὄσων σοι είπον είναι αληθές. Δέν ένυμφεύθη, άλλ' ούτε είμαι μήτηρ. Έμ- μείνα πάντοτε πιστή εις τόν έρωτά σου. Με θέλεις διά σύ- ζυγον;

— Και τό παιδί σου, είπεν ό Πέτρος, μη δυνάμενος να πι- στεϋση εις ό,τι ήκουεν. Και ό σύζυγός σου;

— Τό παιδί είναι τής έξαδέλφης μου και ό σύζυγός επίσης. Ήθελήσα να δοκιμάσω τόν προς έμέ έρωτά σου, διότι μοι εί- χόν είπη ότι ό βίος του στρατού σε είχε διαρθείρει, ότι είχες καταστή μεθυσος, ότι τέλος ήσο άνάξιος να καταστήσης γυ- ναίκα εύτυχῆ. Συγχωρήσον με, εάν σοι προϋξήνησα λύπην.

— Ω! ναί! σε συγχωρῶ, άνεφώνησεν ό Πέτρος. Άλλά δι' όνομα Θεοϋ, μη επαναρχίσης πλέον τό τρομερόν αυτό παι- γνίδιον. Άς είναι αύτη ή τελευταία δοκιμασία.

Μαρία Ρατάτζη.

Η ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑ ΕΝ Τῶ ΑΜΑΛΙΕΙΩ

Ήμεις, αίτινες πρώται ύψώσαμεν φωνήν και σειράν ὄλην άρθρων έδημοσιεύσαμεν περι τής επειγούσης ανάγκης τής εισα- γωγῆς πρακτικῶν τεχνῶν έν τῶ Ὀρφανοτροφείῳ, συγχάρομεν σήμερα τήν επί του φιλανθρωπικοϋ τούτου καθιδρύματος επι- τροπήν, ήτις άνεγνώρισε τό δικαϊον και ὀρθόν των παρατηρή- σεών μας. Και έκτοτε μέν επαύθησαν ως είχομεν ύποδείξει: αι μαγειρίσσαι και αι πλύντριαι, άνατιθεμένης τής έργασίας αυ- τών εις τας ὀρφανὰς μαθητριάς, βραδύτερον δ' εισήχθη ή κο- πτική και ραπτική φορεμάτων, σήμερα δέ και ή υφαντουργία. Τήν διδασκαλίαν έν τῶ παραγωγότατῳ τούτῳ κλάδῳ ανέλαβον δωρεάν αι κ. κ. Σπάρτη Καρασταμάτη και Βασι- λική Χατζοπούλου, αίτινες προήγαγον εις τοιαύτην τελειοποι-

Κατά τήν στιγμήν ταύτην εισήλθεν ό Φλωριμόν, ὄστις υπεκλήθη με θεατρι- κήν σοβαρότητα προς τής κ. Γερβαίς, στρεφόμενος δε προς τόν Ροβέρτον είπε: Τά πράγματα βαίνουν κατ' εϋλήν. Ίδού τό εισιτήριόν σας δωρεάν, όπως αυ- ριον αναχωρήσετε διά του έμπορικοϋ άτμοπλοίου Άλβ α τ ρ ο ς.

— Σε εύχαριστῶ, Φλωριμόν, είπεν ό νέος. Άλλά πρό τούτου επιτρέψόν μοι να σε έρωτήσω εάν εσκέφης καλῶς τας συνεισείας τής ήρωϊκής άρωτιωσιῶς σου.

— Άστέλλεσθε, κύριε Ροβέρτε. Ο,τι κάμων είναι άπλούστατον. Ίχετε ανάγκην επείγουσαν να αναχωρήσετε, ένώ έγω δέν βιάζομαι. Σᾶς δίδω τό εισιτήριον, τόν όποϊον μοι έδωκαν δωρεάν, έγω δε φεύγω με τό πλοϊον τό όποϊον έπρεπεν έδώ τόν Ροελάν, διότι είναι ίστιοφόρον και μοι άρέσει να μένω περισσότερον καιρόν εις τήν θάλασσαν.

— Ναί, άλλ' είναι έννεχόμενον να συλληφθῆς ως συνένοχος εις τήν απόδρα- σιν ενός καταδίκου.

— Εγώ; Άλλά θά αποδείξω ότι δέν είμαι διόλου συνένοχος. Μοι έδωκαν έν εισιτήριον δωρεάν και τό έρχασα καθ' ὄδόν. Ούδέν τούτου φυσικώτερον. Άν- τι να επιστρέψω να ζητήσω άλλο, φεύγω με τό ίστιοφόρον, τό όποϊον με δέλε- ται επίσης χωρίς ναύλον.

— Και μήπως έγω δύναμαι να εισέβρω, εάν σείς εύρετε τό εισιτήριόν μου;.. Μήπως σᾶς γνωρίζω;.. Μήπως γνωρίζω τήν κ. Γερβαίς;.. Μην άνησυχῆ- τε, κύριε Ροβέρτε και είμαι συνηθεισμένος από τας απειλάς των κ. κ. δημοσίων υπαλλήλων.

— Γενναία και μεγάλη καρδιά! άπήντησεν ό Ροβέρτος συγκινημένος.

— Ήδη, έλθωμεν εις τά σοβαρώτερα, είπεν ό Φλωριμόν. Ο Ροελαν κατώρ- θωσεν, ώστε ό πλοίαρχός του να με έγῆθῆ εις τό πλοϊόν του, εις τήν διά- σσην Μαριδιάν, εις ὃν ήδη ό γέρον φίλος μας επεδείχθη. Σᾶς, κύριε Ροβέρ- τε, μη λησμονήτε ότι αύριον τήν τεταρτήν ώραν τής πρωίας αναχωρεῖ τό άτμοπλοϊον, τό όποϊον θα σᾶς δεσθῆ άντ' έμού. Μη έχετε κανένα φόβον, διότι κανείς δέν με γνωρίζει: εδώ, ώστε να ανακαλυφθῆ ή άπάτη. Διά μέριζονα δε βε- θαίτητα και εις πᾶν ένδεχόμενον, ιδού ὄλα τά έγγραφα δι' ὄν έν ανάγκη θά αποδείξετε τήν ταυτότητά σας.

ησιν τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐγγυώρου βιομηχανίας, ὥστε καὶ τῶν διασημωτέρων εὐρωπαϊκῶν καταστημάτων τὸν θαυμασμὸν νὰ προσελκύσῃσι.

Διὰ τῆς νέας ταύτης τέχνης αἱ ὄργαναὶ ἐξασφαλίζουσι διὰ πᾶσαν περίπτωσιν στάδιον ἀνεξάρτητον, εἶναι δ' ἄξιαι εὐχαριστηρίων αἱ καλαὶ τεχνίτιδες, αἱ τὸσον ἀριλοκερδῶς παρασχούσαι τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο ἴδρυμα.

ΒΙΒΛΙΑ

Ἐκθεσίς τῶν πεπραγμένων τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος. Ἐξεδόθη εἰς βιβλίον ἢ ἐκθεσίς τῶν πεπραγμένων τῆς ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλέως ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος.

Αἱ ἐνέργειαι τοῦ σωματείου τούτου ὑπῆρξαν ἀληθῶς ἄξιαι παντός ἐπαίνου καὶ τὸ ἐπενεχθῆναι δὲ σχετικὸν ἀποτέλεσμα μαρτυρεῖ πόσον καλῶν ἢ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος δύναται νὰ καταστήσῃ πρῶτον, ἐνισχυμένη ὑπὸ τῶν φιλανθρωπῶν εἰς τὸ ἐπιχορηγοῦν ἀλλὰ καὶ ἀξίειαν ἔργων ὅπερ ἀνέλπει.

Ἱστορία τοῦ Ἄργου. Παρὰ τοῦ κ. Ἰωάννου Κορινθίου, καθηγητοῦ, ἤρξατο ἐκδομένη ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου καὶ καλλιτεχνικώτατα μετὰ ὠραίων εἰκόνων ἡ Ἱστορία τοῦ Ἄργου, μίς τῶν διασημωτέρων Ἑλληνικῶν πηλοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Τὸ ὅλον τοῦ ἔργου συγκείμενον ἐκ δύο τόμων περιλαμβάνει λεπτομεροῦς καὶ ἐν ἐκτάσει τὰ κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἄργου, τὴν γεωγραφικὴν καὶ κλιματολογικὴν τῆς πόλεως θέσιν, κομίζεται δὲ καὶ δι' ἑκατὸν περίπου θαυμασίων εἰκόνων σχετιζομένων πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας.

Ἀμφότεροι οἱ τόμοι τοῦ ὠραίου καὶ χρησιμωτάτου τούτου ἔργου, οὗ τὴν ἀπόκτησιν συνιστῶμεν θερμῶς, τιμῶνται ὁρ. 20 διὰ τὸ ἑσωτερικὸν καὶ φρ. 22 διὰ τὸ ἑξωτερικόν. Ἡ ἱστορία τοῦ Ἄργου ἐκδίδεται καὶ ἀνὰ τεύχη, ὡν ἑκάστον τιμᾶται ὁρ. 2.

Ὁ Φῶτις. Παρὰ τοῦ γνωστοῦ ἀνὰ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον ποιητοῦ κ. Χριστοφοῦ Σαμαρτζίδου, υἱοῦ τῆς ἀειμνήστου ποιητρίδος καὶ παιδαγωγοῦ Σαμαρτζίδου, ἡ τὴν βιογραφίαν μετ' εἰκόνος ἐδημοσιεύσαμεν, ἐξεδόθη ἐν βιβλιοθήκῃ ἡμετέρας ὠραιότητος οἰκογενεακῆ εἰκὼν ὑπὸ τὸν τίτλον Ὁ Φῶς τ. ε. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Σαμαρτζίδου τιμᾶται δραχμῆς.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς τὸ ὕψος φρέσκου ψάρου γάνει πᾶσαν ὀσμὴν καὶ ἀνακτᾷ τὴν καλὴν του γεύσιν. Τὸ ἔωλον ψαρι τρώγεται μόνον βραστό. Τὸ βράζειτε δι' ὕδατος, ἱκανῶς ὅσους ὄρους καὶ ἄλατος. Εἰς τὸ βράσιμον θέτετε ἀρκετὴν σάκτιν δευτέραν ἐντὸς λευκοῦ καθαροῦ τεμαχίου ὑδάματος.

Πῶς διατηρεῖται τὸ κυνήγι κατὰ τὸ θέρος. Ἀφαιρεῖτε τὰ ἐντόσθια καὶ γεμίζετε τὸ κυνήγι σας μετὰ τεμαχία φυλανθράκων. Ὅταν θὰ τὸ μαγειρεύετε, αφαιρεῖτε τοὺς ἄνθρακας καὶ τὸ πλύνετε καλῶς ἑσωτερικῶς.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ψάρι πανέ. Ἐάν ἔχητε συναγρίδαν ἢ οἷον ἄποτε μεγάλο ψάρι βραστὸν καὶ σὰς περισεύσουσιν τεμαχία, ἵνα μὴ πάλιν τρώγεται τὸ ἴδιον, κόψετε αὐτὸ εἰς φέτας λεπτάς, τὸ ἀλατίζετε, κτυπάτε δύο ἀυὰ καὶ μετὰ φαρῖαν γαλλικὴν κατασκευάζετε γυλόν. Βρέγεται τὰς φέτας σας εἰς τὸν γυλόν τοῦτον καὶ τὰς

— Δέγομαι, φίλε μου, τὴν μετὰ τούτης αὐταπαρνήσεως προσφερομένην μοί συνδρομὴν σου. Καλὴν ἀντάμωσιν λοιπὸν εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Ὅχι μὲ ἀναμείνατε εἰς τὰς Βάννας, ἐάν φθάσητε ἐκεῖ πρὸ ἐμοῦ. Ὅχι κρυφθῆτε εἰς συμφωνηθῆν μέρος καὶ ὁ θεὸς βοηθός. Εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι πιστὸς ἐκτελεστὴς τῶν διαταγῶν σας, κύριε Ροβέρτε, ἀρκεῖ νὰ μὲ προστατεύῃ ὁ θεός. Τί εἶναι ἡ ζωὴ μου ἀπέναντι τῆς σωτηρίας τοῦ εὐεργέτου μου, προσέθηκε δακρύων... Ἡ μικροδύλα μου ἦτις κοιμάται ἐκεῖ πέραν ὑπὸ τὰ ἄνθη χάρις εἰς τὴν ἀγαθότητά σας μοι μετὰ μετὰ χάριτος, διότι βλέπει ὅτι πράττω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν ὑμῶν. Καὶ λέγων ταῦτα ὁ γενναῖος ἠθοποιὸς ἐνηγκαλίσθη τὸν φίλον του μετὰ συγκινήσεως, ἥτις τὴν φορὰν ταύτην οὐδὲν εἶχε τὸ θεατρικόν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Φλοριμὸν εἶχε καταλάβει τὴν ἐν τῷ ἱστοφόρῳ θέσιν του, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος κατεγίνετο εἰς τὰς τελευταίας ἐτοιμασίας διὰ τὴν προσεγγὴ ἀναχώρησίν του.

— Ἐχεις ἀνάγκην χρημάτων, τέκνον μου, ἔλεγεν ἡ κ. Γερβαῖς πρὸς τὸν νεανίαν. Εἰς τὴν ζώνην ταύτην, ἢν θὰ ζωσθῆς κατάσκαρα, σοὶ ἔχω τοποθετήσῃ λίρας ἀγγλικὰς, ὅπως μὴ εὐρεθῆς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξαργυρώσῃς καθ' ὅδον τοιαύτην.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ σὰς ἀποδώσω ἐγὼ τὰ χρήματα ταῦτα, εἶπεν ὁ νέος.

— Μὴ ὀμίλησι, περὶ τούτου τέκνον μου. Τί θέλεις νὰ κάμω τὴν περιουσίαν, ἥτις μοι μένει, ἐάν δὲν χρησιμοποιήσω αὐτήν, ὅπως ἐκδιηκθῶ τὸ τέκνον, ὅπερ ἀπόλεσα καὶ δοκιμάσω νὰ σώσω ἐκεῖνο, ὅπερ μοι μένει. Ἦδη ἀλλάγησεν τὴν στολὴν ταύτην τοῦ κακούργου, διὰ τῆς καινουργούσ ταύτης ἐνδυμασίας τοῦ ἀτυχοῦς υἱοῦ μου.

Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Ροβέρτος μετμημισμένος καὶ ἀγνώριστος ἤσπάζεται κλαίων τὰς χεῖρας τῆς ἁγίας γυναικός, ἥτις μετὰ τούτης στοργῆς ἀνεπλήρου τὴν μητέρα, ἢν ὁ ἀτυχὴς νέος οὐδέποτε εἶχε γνωρίσει. Ἐμειναν οὕτω καὶ οἱ δύο ἀγωνιώσιντες, ἄγρυπνοι, ἀνήσυχτοι καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἐκείνη συνιστώσα πρὸς τὸν νέον προσοχὴν καὶ ἐπιφύλαξιν, ἐκεῖνος ὑποσχόμενος νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς προσδοκίας τῆς, νὰ ἐκδιηκθῆ ἑαυτὸν, τὴν ἀτυχὴ ἀνάδοχόν του καὶ τὸν εὐεργέτην του.

τὴ γανίζετε εἰς ἄρθρον βούτυρον μετὰ δυνατὴν φωτιάν. Εἶναι γευστικώτατον καὶ ὀρεκτικώτατον.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Δ. Γ. Μσ. Γαλάζιον. Ἐστάλησαν ἐκ δευτέρου. — Κον Α. Ι. Π. Βῶλον. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Ὅχι σὰς σταίλωμεν ἕτερα δύο, διότι δὲν παραδεχόμεθα νὰ ὑποστῆτε ὑμεῖς τὴν ζημίαν. Τὸ ἔγκριθῆν ἐδημοσιεύθη. — Κον Π. Π. Μυτιλήνην. Φρ. γρ. 77 καὶ ὁρ. 17 ἐλήφθησαν. Νεαὶ συνδρομητρίαι ἐνεγράφησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενεῖς ἐντολὰς. Γράφομεν. — Κον Μ. Ι. Δ. Σίφρον. Ἐλήφθη. Ἐὐχαριστοῦμεν. — Κον Ι. Ζ. Βατούμ. Φρ. γρ. 32 ἐλήφθησαν. Γράφομεν. — Κον Ι. Μπ. Κάβρον. Ἐλήφθησαν φρ. γρ. 60 Ἐὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Γράφομεν. — Κον Ι. Γ. Σ. Ἀθήνας. Τὰ ἐν λόγῳ καταστήματος ἢ διελθόντες εἶναι: Mr Edmond Carouana. Magasin Général Anglais. Rue Yaksek Calderim Voivoda. Galata. Constantinople. Τιμὴ 1 λίρα. — Κον Ε. Ν. Κ. Κωνσταντῆσα. Οἱ ὀκτὼ ἀριθμοὶ τιμῶνται δραχμῆς. Τὸ ἡμερολόγιον δὲν ἐπληρώθη, καὶ τοι μὰς ἐξήτηθη ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις. — Δα Θ. Γ. Μ. Μπακατωράτα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη καὶ ἐνεγράφη. Τὸ ἡμερολόγιον τιμᾶται ὁρ. 2. Οἱ τόμοι παρελθόντων ἐτῶν ὁρ. 6 ἑκάστος ἄδειος καὶ ὁρ. 10 γεσοσδεδεμένοι. — Κον Αἰ. Α. Γκ. Πόρον. Ἠμερολόγιον ἀπεστάλη. — Κον Ν. Δ. Ν. Ταυρίδα. 7 ροβλ. ἐλήφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν. Συμμορφώμεθα ὀδηγίαι σας. — Κον Δ. Μ. Σιμάκη. Βόνιτσαν. Δρ. 14 ἐλήφθησαν. Συμμορφώμεθα ὀδηγίαι σας. — Κον Δ. Κ. Κ. Μούτ. Ἠμερολόγιον ὡς καὶ ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν. Συμμορφώμεθα ὀδηγίαι σας. — Κον Αἰ. Σ. Σφ. Ἀμοῦδι-Κιθλί. Ἀποστείλατε συνδρομὴν εἰς Αἰγυπτιακὰ γραμματόσημα ἀμέσως. — Κον Β. Ν. Θ. Βραζιλαν. Δρ. 18 ἐλήφθησαν. Ἠμερολόγιον ἀπεστάλη. Ἐὐχαριστοῦμεν. — Κον Ε. Δ. Τσ. Σιμπιν-ελ-Κῶμι. Ἀποστείλατε συνδρομὴν σας εἰς εἰς τὸ κομμερδία Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, εἰς εἰς γραμματόσημα αἰγυπτιακὰ. Νέα συνδρομητρίαι ἐνεγράφη. — Κον Ε. Π. Αἴγιον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Νέα συνδρομητρίαι ἐνεγράφη. Γράφομεν. — Κον Α. Μ. Λαρίαν. Ἐλήφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν. Ἠμερολόγιον ἀπεστάλη. — Κον Φ. Β. Καρανάσι. Τὰ ὑποληφθέντα σὰς προσφέρομεν μετὰ τὴν εὐχὴν νὰ κερδησῆτε τι. — Κον Φ. Μ. Στενήμαχον. Ἀπεστείλαμεν ἐκ εἰς. — Κον Ι. Ζ. Γαλάζιον. Συνδρομὴ καὶ ἀντίστοιχον ἡμερολόγιον ἐλήφθη. Συμμορφώμεθα ὀδηγίαι σας. — Κον Αἰ. Μ. Ἀθήνας. Δὲν εἶμαι ἐγὼ γραμματεὺς, ὡς νομίζετε. Ὅστις κατ' ἄλλων τὰ συντακτικὰ βέλη. — Κον Α. Π. Καβάλλον. Τὴν φράσην θαυμάσια, ὡστε μὴ περιορίζετε μόνον εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα. Ὅχι σὰς ἀναγινώσκω πάντοτε μετ' ἀγάπης, διότι διέκρινα ἐν ὑμῖν ἀδρότητα αἰσθημάτων καὶ ἀγαθότητα ψυχῆς. Ζητούμενα ἐστάλησαν ἐκ νέου. — Κον Ε. Μ. Μεθώνην. Εἰς ποῖον ἡμερολόγιον ἀπεστάλη τὴν συνδρομὴν λήξαντος ἔτους; Εἰς τὸν νῦν ἢ εἰς τὸν πρῶτον τηλεγραφητῆν; — Ἀγνώστου. Μεσολόγγιον. Βεβαίως ἐλάδομεν ἐπιστολὴν μετὰ ὁρ. 7 καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. — Κον Π. Μ. Βάρναν. Ὅσους συνδρομητὰς ἐγγράφετε καὶ προπληρώσετε τὴν συνδρομὴν των θὰ λαμβάνετε 20 % γωρῆς: νὰ εἰσθε ὁ ἀντιπρόσωπος μας ὀρεκτικῶς. — Κον Ι. Κ. Μελίτην. Ἐλήφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν. Συμμορφώμεθα ὀδηγίαι σας. — Κον Π. Α. Μερούνην. Συνδρομὴ ἔτους 91 κ. Π. ἐλήφθη. Ἠμερολόγιον ἀπεστάλη. Ἐὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κας Κους Θ. Π. Αἰξούριον. Α. Δ. Κ. Κορώνην. Β. Δ. Μ. Ζαγαζίγ, Ζ. Χ. Κ. Παλαμά, Αἰ. Τ. Ναύπλιον, Μ. Κ. Σπάρτην. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν.

Ἐν τῷ γαλακτοπωλείῳ τοῦ κ. Γιαννέτου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους αρ. 5 πωλεῖται μετὰ γνήσιον τοῦ Ὑμητοῦ. Ἐκάστη δακ. τιμᾶται πρὸς 1,60.

Ἡ αὐτὴ ἤρξατο ὑποψάσκουσα καὶ ὁ Ροβέρτος ἐναγκαλισθεὶς διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν θετὴν μητέρα του καὶ δεχθεὶς τὰς θερμότητας εὐχὰς τῆς ἐξῆλθε καὶ μετ' αὐτῶν βήμα διηυθύνθη πρὸς τὴν προκομίαν. Οἱ χωροφυλακεῖς τῆς υπηρεσίας, ὡς καὶ ταξιδιωτὰι τινες εὐρίσκοντο ἤδη ἐκεῖ, οὐδεὶς ἦμος ἀνεγνώρισεν τὸν δραπέτευοντα νέον ὑπὸ τὴν νέαν του μεταμφέσιν.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἴστατο πρὸ τῆς λέμβου. Τὸ ὄνομα καὶ ἐπωνυμίον σου, εἶπε πρὸς τὸν νέον. — Τοῦλιος Φλαριμὸν, δραματικὸς ἠθοποιός, ἀπήνητες ψυχρῶς ὁ Ροβέρτος, τεινὸν τὰ ἔγγραφα του.

Ὅστος ἐξετάσας τὰ ἔγγραφα, καὶ ρίψας βλέμμα ἐταστικὸν πρὸς τὸν νεανίαν, εἶπε ψυχρῶς: Ἐπιδιδασθῆτε. Χωρὶς νὰ φανῆ σπεῦδων καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες συνδιελέγοντο ἠσυχῶς, ὁ Ροβέρτος ἐποσθετήθη ἐντὸς τῆς λέμβου. Ἡ ἄγωνία, ὅφ' ἦς εἶχε καταληφθῆ ἦτο ὑπερτέρα πάσης περιγραφῆς. Τὸ σῶμα του ἐφρικτικὰ συνεχῶς, εἶχε δ' ἀπολῆσει πᾶσαν συνείδησιν τῶν περὶ αὐτὸν συμβαινόντων.

Ἡ λέμβος ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἤδη πρὸς τὸ πλοῖον, καὶ οἱ λοιποὶ ἐν τῇ λέμβῳ ἤρξαντο ἤδη συναθροίζοντες τὰς ἀποσκευὰς των. Ἀνήλθον πάντες ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, μηχανικῶς δὲ καὶ ὁ Ροβέρτος τοὺς ἠκολούθησε, παραλελυμένος ἐξ ἐναγωνίου φόβου. Εὐρεθείς ἐπὶ τοῦ καταστρωμένου ἔτρεψε καὶ κατέλαβε θέσιν ὕψιστον ὀγκώδους θέσεως σχοινίων, ἐνῶ ἀνηρτάτο ἡ ἄγκυρα καὶ τὸ ἀτμόπλοιον ἐτίθετο ὑπὸ ἀτόμων.

Ταυτοχρόνως ὁ Ροβέρτος διέκρινεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τὸ Μορδιάν, αἶφρον ἐπίσης ἄγκυραν καὶ ἀναπετῶν τὰ ἴστια. Διέκρινε τότε ἐν αὐτῷ τὸν Φλωριμὸν, ὅστις τὸν ἀνεγνώρισεν ἐπίσης.

ΜΕΡΟΣ Γ'

Ἀπὸ τῆς καταδίκης τοῦ Ροβέρτου καὶ τοῦ θανάτου τῆς κ. Κερμαδέκ ἡ ἔπαυσις τῶν Κερμαδέκ εἶχεν ὄψιν πένθιμον.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ Ε' ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

ΑΡΙΘΜΟΣ 204.

Πέμπτον ἔτος. — Εἶναι ἡ προεὶ θεσμὸς ὠφέλιμος ἢ ἐπιβλαβής; — Ἡ ἀγορὰ τῶν Κυριῶν τοῦ Νοσοκομείου. — Αἱ θυγατέρες τοῦ Βασιλέως. — Οἱ δύο Ἄγγελοι. — Ἡ ἐπίδρασις τοῦ φόβου. — Ὁ Μάρτης (ποίημα). — Οἱ ρητορικὸι λόγοι τοῦ κ. Μοσχάκη. — Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Συντεχνιῶν». — Τὸ λαχεῖον τοῦ Ἠμερολογίου τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

ΑΡΙΘΜΟΣ 205.

Ἡ Εὐαγγελισμὸς καὶ ἡ ἐθνικὴ ἑορτὴ. — Ἡ Καλλιτεχνικὴ τῶν Κυριῶν Ἐκθεσίς. — Ἡ κυρία Κοβαλέφσκη. — Ἡ ἀγορὰ τῶν Κυριῶν. — Αἱ χελιδόνες. — Μήτηρ κακῆ. — Μουσικαὶ παραδόσεις. — Τὸ ἐργοστάσιον τῆς κ. Καρδινάλ. — Ἑλληνικὴ συνθεσίς.

ΑΡΙΘΜΟΣ 206.

Ἡ βασιλίσσα εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον. — Σιωπῆ (ποίημα). — Ὁ στέφανος τῆς εὐτυχίας. — Κακὴ μήτηρ. Β'. — Ἡ ἑορτὴ τῆς 25 Μαρτίου ἐν Λαυρεῖρι. — Ἡ ἀγορὰ τῶν Κυριῶν. — Παραδόσεις Μουσικῆς καὶ εὐεργετικῆ συναυλίας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 207.

Ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀθανασία. — Ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς μου. — Ἡ ἀγνοῦσα εὐδαιμονία. — Ὁ κλειδοκυβαλιστής. — Ὁ στέφανος τῆς εὐτυχίας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 208.

Πρὸς τὸν ἀδελφόν μου. — Γυναικεῖα δρᾶσις ἐν Γαλλίᾳ. — Ἡ μητρι-αρχικὴ οἰκογένεια παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς. — Διατὶ ρεμβάζω (ποίημα). — Σχολὴ γυμναστικῆς γυναικείας, καὶ ὄχι γυμναστριῶν.

ΑΡΙΘΜΟΣ 209.

Τὸ Πάσχα. — Γυναικεῖα δρᾶσις ἐν Γαλλίᾳ. — Ἡ πριγκίπισσα Σοφία ὀρθόδοξος. — Μελαγχρονὴ ἢ λευκὴ. Τὸ δέρμα μας. — Ἡ καλλιτεχνικὴ τῶν κυριῶν ἔκθεσις. — Ἡ μεγάλη ἐβδόμας ἐν Ἰσπανίᾳ. — Τὸ Πάσχα τοῦ Γέρου Ἀρματωλοῦ. — Ὁ ἥλιος διώκει τὸν ἰατρὸν.

ΑΡΙΘΜΟΣ 210.

Αἱ Ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες. — Ὑγιεινὴ τῆς κόρης. — Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ μου (ἐλεγείον). — Ἱστορία ἐνὸς ἄνθους. — Ὁ συρμὸς τῶν παρηλίκων καὶ γραιῶν. — Γυναικεῖα δρᾶσις ἐν Γαλλίᾳ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 211.

Καλλιτεχνικὴ Κυριῶν Ἐκθεσίς Α'. — Πατρικὴ στοργή. — Γυναικεῖα δρᾶσις ἐν Γαλλίᾳ. — Καλλιπλαστικὴ. — Ἡ Ἑλένη.

ΑΡΙΘΜΟΣ 212.

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Κυριῶν Β'. — Ἡ βασιλίσσα καὶ ἡ πριγκίπισσα Σοφία ἐν τῇ Καλλιτεχνικῇ τῶν Κυριῶν Ἐκθεσί. — Μυστικὸν γυναικός. — Γυναικεῖα δρᾶσις ἐν Γαλλίᾳ. Δ'. — Τὸ ῥόδον ἐμβλημα τῆς Ἀγγλίας. — Κοιμητοῦ (ποίημα). — Μουσικὴ ἀπογευματινὴ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 213.

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Κυριῶν Γ'. — Γάμοι ἐν Περσίᾳ. — Μετάλλια καὶ ἔπαινοι. — Αἱ δύο μητέρες. — Ὠδικὸς θιασός.

ΑΡΙΘΜΟΣ 214.

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Κυριῶν Δ'. — Αἰκατερίνη Ἐλισάβετ Τέζτορ, μήτηρ τοῦ Γκαίτε. — Μῆση γυναικεία παιδείσιν ἐν Ρωσίᾳ. — Τὸ ἀσπρολούλουδο (ποίημα). — Τὸ νέον ἔργον τῆς Κάρμεν Σουλκας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 215.

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Κυριῶν Ε'. — Αἰκατερίνη Ἐλισάβετ Τέζτορ, μήτηρ τοῦ Γκαίτε. — Ἡ εὐθὴς τῆς μάμης. — Γυμναστικοὶ ἀγῶνες. — Πότε τὰ μικρὰ δύνανται νὰ βαδίσωσι.

ΑΡΙΘΜΟΣ 216.

Καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Κυριῶν Σ'. — Αἰκατερίνη Ἐλισάβετ Τέζτορ, μήτηρ τοῦ Γκαίτε. — Εἰς τὴν ἀνοιχὴν (ποίημα). — Αἱ θυγατέρες τοῦ βασιλέως. — Ἐξετάσεις. — Τί πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει. — Συμπόσιον τοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν γυναικείων δικαιωμάτων σωματείου τῶν γυναικῶν. — Ἡ τροφός.

ΑΡΙΘΜΟΣ 217.

Διατὶ αὐτοκτονοῦν. — Αἰκατερίνη Ἐλισάβετ Τέζτορ, μήτηρ τοῦ Γκαίτε. — Περὶ μελαγχολίας, ἐκ τῶν τοῦ Ρενάν. — Ἐθιμοτυπία - Πένθος. — Ἐ τὴν θανοῦσαν ἀδελφὴν μου, (ποίημα). — Γυναικεῖος κόσμος. — Ἐξετάσεις Παρθεναγωγείου Χίλ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 218.

Οἱ νόμοι μας καὶ τὸ βασιλεῖον τῆς γυναικός. — Ἐθιμοτυπία - Πένθος Β'. — Μία μεγαλειότης δραπετευσουσα. — Ἀηδὸνι καὶ γάτος (ποίημα). — Αἱ Ρουμανίδες φοιτητρίαι. — Ὁ κρῖνος καὶ αἱ ιδιότητές του ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ κάλλους. — Ἐθνικὸς σύνδεσμος ὑγιεινῆς. — Ἐξετάσεις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 219.

Αἱ Ἑλληνίδες ἐν τοῖς τηλεγραφεῖσι καὶ ταχυδρομείοις. — Μεσημβρία. — Ὁ Στέφανος. — Λογοδοσία Προτύπου Παρθεναγωγείου. — Πῶς τὰ μικρὰ μαθαίνουν νὰ λαλοῦν καὶ νὰ διδῶν. — Ἐξετάσεις Παρθεναγωγείου Σχορδέλη.

ΑΡΙΘΜΟΣ 220.

Ἀναχώρησις τῆς Διευθυντρίδος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». — Ἐάν αἱ μεγάλοι προίκες συνετέλεσαν εἰς ταπεινώσιν ἢ χειραφέτησιν τῆς γυναικός. — Τὸ μέλλον τῆς γυναικός ἐν τῇ ὀρθοπεραεῖ. — Αἱ γυναικεῖες τῶν παλαιῶν χρόνων ἦσαν ἠθικώτεροι τῶν συγχρόνων; — Τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας. — Εἰκὼν. — Ἡ μέση τῶν θηλέων παιδείσιν ἐν Γαλλίᾳ. — Ἡ ζήτησις (ποίημα).

ΑΡΙΘΜΟΣ 221.

Βενετία καὶ Βενετίδες. — Ἡ Διευθύντρια τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» παρὰ τῇ βασιλίσει τῆς Ρουμανίας. — Ἡ μέση τῶν θηλέων παιδείσιν ἐν Γαλλίᾳ. — Μὲ τὴν ὀμοιάζει (ποίημα). — Ἑλληνίς προλόγισ τῆς φιλολογίας.

ΑΡΙΘΜΟΣ 222.

Βενετία καὶ Βενετίδες Β'. — Αὐταπαρνήσις πενθερᾶς. — Ἡ μέση γυναικεία παιδείσιν ἐν Βελγίῳ. — Πρωία. — Τὸ ἄνθος (ποίημα).

ΑΡΙΘΜΟΣ 223.

Ἡ ἐπάνοδος τῆς Διευθυντρίδος τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν». — Ἐνετία καὶ Ἐνετίδες Γ'. — Μία Ἑλληνὶς πτυχιούχος τῆς Σορβῶνης. — Ἡ Πηγὴ (ποίημα). — Τὰ λουτρά καὶ ἡ ὑγεία μας. — Ἐπιστολὴ νεαρᾶς μητρός.

ΑΡΙΘΜΟΣ 224.

Βενετία καὶ Βενετίδες Δ'. — Εἰς δικαστή. — Ἡ ἀγαπωμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου εἶχε ἀνάγκην πιστῆς φίλης; — Τὰ θερμὰ λουτρά καὶ ἡ ὑγεία μας. — Ἐπιστολὴ νεαρᾶς μητρός.

ΑΡΙΘΜΟΣ 225.

<

ΑΡΙΘΜΟΣ 229

Πρέπει να εργάζονται οι γυναίκες. — Έν βλέμμα επί των παρι- στρώων Έλληνικών σχολείων. — Βενετία και Βενετίδες. Έλενα Κορ- νάρο. — Η χώρα της εύτυχίας. — Έάν είξεύραμεν το μέλλον. — Έπί τῶ θανάτῳ τῆς Ἀλεξάνδρας (ποίημα) — Η ελληνική σκηνή Β'.

ΑΡΙΘΜΟΣ 230

Τί έγένετο μέχρι τοῦδε πρὸς επίτευξιν ποικτικῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν. — Μία ἀπλή ιστορία. — Έάν είξευρα το μέλλον. — Νέα σχολή μαγειρικῆς ἐν Παρισίοις. — Τί είναι περιττόν ἐν τῇ διαχειρίσει τοῦ οἴκου. — Πῶς αἱ πολὺ παχεῖται γίνονται ἰσχυαί. — Τῇ φίλῃ μου Μαρία Σ. (ποίημα). — Παγκόσμιος ἔνωσις τῶν Γερμανίδων γυναικῶν (ἀνταπόκρισις ἐκ Δρέτδης).

ΑΡΙΘΜΟΣ 231

Έβεντία και Έβεντίδες. Η' — Η ἔνορξις τῶν μαθημάτων (ἀνταπό- κρισις ἐκ Παρισίων). — Έπιστολὴ ἀτέκνου φίλης πρὸς νέαν μητέρα. — Η γυνὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν Ἀθηναίων. — Διάλεξις Ἀγγλίδος ἀρ- χαιολόγου, ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἔνδυμασίας. — Τῇ ἀγαπητῇ μου ἐξαδέλφῃ Ο. Π. (ποίημα). — Η διάλεξις τοῦ κ. Ράδου. — Η θερμὴ ὑδροθεραπευτικὴ. — Η φωτογραφία τῆς πεθαμένης.

ΑΡΙΘΜΟΣ 232

Άγγελία Ἡμερολογίου. — Αἱ ἔποροι ἐργάτιδες και τὸ Κυριακὸν σχολεῖον. — Η εἰκοσιπενταετηρις τῶν ἐν Βερολίῳ λαϊκῶν μαγειρειῶν (ἀνταπόκρισις ἐκ Βερολίνου). — Έπιστολὴ νέας μητρός πρὸς φίλην. — Η Διεθνὴς Ἀδελφότης τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως. Έγκύκλιος τοῦ ἐν Νιξ Ἰόρκῃ κεντρικοῦ κύκλου. — Η τρελλὴ μάνα (ποίημα). — Καλλιτεχνικὴ κίνησις. — Η φωτογραφία τῆς πεθαμένης.

ΑΡΙΘΜΟΣ 233

Σκέψεις ἐπὶ τῆς θηλείας ἐκπαιδεύσεως. Δὲν ἐκπατρίζομαι. — Η Ἀλεξάνδρα τοῦ Βρούτου. — Σκέψεις ἐπὶ τοῦ ὕπνου. — Η φωτογραφία τῆς πεθαμένης.

ΑΡΙΘΜΟΣ 234

Άγγελία Ἡμερολογίου. — Έπιστολὴ νεαρῆς μητρός πρὸς φίλην. — Είναι ἡ προῖξ θεσμοῦ ὠφέλιμος. — Ο χωρισμὸς μας (ποίημα). — Γυ- ναικεῖος κόσμος. — Σκαριφήματα ἐκ τοῦ ἀνὰ τὸν Αἶμον ταξιδίου μου.

ΑΡΙΘΜΟΣ 235

Όταν ἡ γυνὴ ἐργάζεται τίς θὰ εἶναι κύριος ἐν τῷ οἴκῳ. — Εἰς λεύκωμα νορασίδος (ποίημα). — Έπιστολὴ νεαρῆς μητρός πρὸς φίλην. — Η κ Βουδούλ (ἀνταπόκρισις). — Γυναικεῖτι φυλακαὶ ἐν Βενετία — Κάστρανα ζεστά! — Τὰ γουναιρικά μας. — Φασουλῆς φιλόσοφος. — Διαλέξεις.

ΑΡΙΘΜΟΣ 236

Η σύζυγος ὀρεῖται νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς παραλόγους και ἰδιοτρό- πους ἀξιώσεις τοῦ ἀνδρός. — Έπιστολὴ νεαρῆς μητρός πρὸς φίλην. — Έβεντία και Έβεντίδες. — Η παραλυτικὴ (διήγημα). — Αἱ φυλακαὶ τῆς Βενετίας. — Λόγος κ. Σαπρούς Δεο.τιάδος.

ΑΡΙΘΜΟΣ 237

Όπου οἱ γονεῖς γίνονται οἱ ἀπρονόητοί ἐχθροὶ τῶν τέκνων. — Τὰ λεπτοκάρυα. — Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς δος Α. Α. (ποίημα). — Έπι- στολὴ νεαρῆς μητρός πρὸς φίλην. — Η κόμη. — Τῇ περιλημμένη μου Έρατοῦ Σουρσου (ποίημα). — Τὰ πίπτονα φύλλα. — Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Ράδου.

ΑΡΙΘΜΟΣ 238

Οἱ ἐχθροὶ τῶν νέων συζύγων. — Πῶς ἔτρωγον οἱ ἀρχαῖοι — Έπιστολὴ νέας μητρός πρὸς φίλην. — Θεραπευτήριον τῶν Παρθένων. Ἀληθὴς ἱστορία. — Ἀκροστοιχίς. — Ο Φρέβελ — Η κόρη τοῦ Ἀλαττινοῦ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 239

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κυριακοῦ Σχολεῖου. — Τὸ Δένδρον τῶν Χριστου- γέννων. — Η θυγάτηρ τῆς Λαύρας και τοῦ Πετρόχου. — Τὸ συστρί- τιον τοῦ ἐργαστηρίου τῶν Ἀπόρων γυναικῶν. — Χρυσὴ δεκαετηρις. — Τὸ ἔνδυμα ἐν τῇ Καλλιτεχνίᾳ — Εἰς τὴν ἔπαυλιν — Συνουλία τῆς κ. Ἀθηναῖς Σερεμέτη. — Τὸ πληγωμένο πουλί (ποίημα). — Διὰ τὰς μητέρας. — Συμβουλαὶ καλλονῆς.

ΑΡΙΘΜΟΣ 240

Η παιδικὴ ζηλεία — Τὰ Χριστούγεννα (ποίημα) — Πρὸς φίλην. — Εἰς τὴν ἔπαυλιν. — Οἱ Ρῶττοι ποιηταί. — Δῶρα ὑπὲρ τοῦ Δένδρου τοῦ Κυριακοῦ Σχολεῖου. — Τὸ Παρθεναγωγεῖον Σκορδέλη. — Η συναυλία τῆς κ. Σερεμέτη.

ΑΡΙΘΜΟΣ 241

1891 — 1892. — Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κυριακοῦ Σχολεῖου. Λόγος ἐκ- φωνηθεὶς ἐν αὐταῖς παρὰ τῆς κ. Παρρέν. — Δῶρα ὑπὲρ τοῦ Δένδρου

τοῦ Κυριακοῦ Σχολεῖου. — Ο κ. Λαμπρίδης και τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν. — Τὸ Δένδρον τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἐν Πέτραειῇ Παρθε- ναγωγεῖου. — Ο Θεὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ. — Ἐπάνοδος τῆς δος Aronson- Anyro.

ΑΡΙΘΜΟΣ 242

Η ἑορτὴ τοῦ Δένδρου τοῦ Κυριακοῦ Σχολεῖου. — Αἱ φιλονεικίαι τῶν νεοῦμφων. — Αἱ διασκεδάσεις τῶν μικρῶν. — Η πατρικὴ κατάρτα. — Λόγος τῆς δος Μπουκουβάλα ἀπαγγελθεὶς ἐπὶ τῇ τελετῇ τῆς ἐσο- τῆς τοῦ Δένδρου ἐν τῷ Παρθεναγωγεῖῳ Πειραιῶς. — Οἱ νέοι καρποί. — Δῶρα ὑπὲρ τοῦ Δένδρου τοῦ Κυριακοῦ Σχολεῖου. — Οἱ μαργαρίται τοῦ Κόκκου.

ΑΡΙΘΜΟΣ 243

Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς. — Η ἀδελφὴ τοῦ Τάσσου. — Δὲν πταίουν αἱ γυναίκες. — Οἱ τριάκοντα τρεῖς. — Διατὶ κλειδοκύμβαλον; — Η Ἰν- φλουέντζα. — Η γυνὴ ἐκτὸς τοῦ οἴκου. — Τὰ παιδία και οἱ μεγάλοι. — Τὰ διὰ τὸ Δένδρον τοῦ Κυριακοῦ Σχολεῖου ἀποσταλέντα χρήματα.

ΑΡΙΘΜΟΣ 244

Και ἄλλοι ἐχθροὶ τῶν νέων συζύγων. — Ο περὶ ἡμῶς κόσμος. — Νέα καρδιά. — Η ἀδελφὴ τοῦ Τάσσου. — Τελευταία στιγμὴ — Και πάλιν περὶ κάλλους. — Μία τῶν πρώτων ἔθνικῶν ἀναγκῶν. — Ο χορὸς τοῦ Παρνασσού.

ΑΡΙΘΜΟΣ 245

Αἱ θυγατέρες τοῦ Βασιλέως Αἱ ἀνιάτοι. — Ο περὶ ἡμῶς κόσμος. — Ηθὴ και ἔθιμα. Πῶς προικίζονται οἱ Ζουλοῦ. — Μία συμβουλὴ ἰα- τρικὴ. — Η γυνὴ ἐκτὸς τοῦ οἴκου. — Αἱ κυριαὶ ἐν τῷ Ὁδεῖῳ. — Η εἰκὼν τῆς Ἀλεξάνδρας. — Ἐπετηρις τοῦ Συλλόγου τῶν Μικρατιῶν. — Χορὸς ὑπὲρ τῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως.

ΑΡΙΘΜΟΣ 246

Ὁρῆλσεν ἄραγε τὸν ἀνδρα ὁ θεσμὸς τῆς προικίσεως; — Η πρώτη ἔσπερις τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως. — Πῶς αἱ γυναίκες ἀρέσκουν. — Ἑλληνίδες ἐπιστήμονες. — Η φθισικὴ. — Ὑγιεινὴ τῶν παιδίων. — Πολιτικὸν μνημόσυνον τῆς Ἀλεξάνδρας. — Εἰς τὸ ἀποξηρανθὲν ἴον (ποίημα).

ΑΡΙΘΜΟΣ 247

Πῶς διασκεδάζομεν τὴν ἀνίαν — Η γέννησις τοῦ κρίνου (ποίημα). — Ο περὶ ἡμῶς κόσμος. Η κηδεία ἐνὸς πτηνοῦ — Δύο τύποι γυναι- κός. — Ἰωάννης Μ. Σ. Ὑτσος. — Χρήσιμα μαθήματα: Διατὶ ὀνομάζεται τραγωδία. — Γυναικεῖος κόσμος.

ΑΡΙΘΜΟΣ 248

Πῶς θεραπεύεται ἡ ζηλοτυπία. — Αἱ γυναίκες ἐν τῇ Παγροσμίῳ Ἐκθετὴ τοῦ Chicago. — Τὸ μικρὸ φορματάκι — Σελίδες ἐκ τοῦ ἡμε- ρολογίου ἀπόρου κόρης. — Δάφνη και Μυρτιά (ποίημα). — Φιλολογικαὶ ἔσπεριδες τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως. — Μία μάρτυς τοῦ συρμού. — Νεκρώσιμος ὠδὴ Μόζερτ. — Γυναικεῖτι φυλακαὶ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 249

Η β' φιλολογικὴ ἔσπερις τῶν θυγατέρων τοῦ Βασιλέως. — Η θυ- γάτηρ τοῦ ἐπουρανίου πατρός. — Η δόξα και ἡ χάρα τῆς ἐορσίας. — Ὁρεῖλομεν νὰ συγχωρῶμεν. — Η τελευταία δοκιμασία. — Η ὕψν- τουργία ἐν τῷ Ἀμαλίειῳ.

Σημ. Ποικίλα, Ἑβδομαδαῖον Δελτίον, Συμβουλή, Βιβλιογραφία, Συνταγὴ και Ἐπιφυλλίς ἐμπεριέχονται ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ.

ΟΝΟΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΗ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΙ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ» ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

- Σαπρῶ Κ. Αζοντιὰς — Σεβαστὴ Καλλιπέρη. — Κερατταλλία Χροσοβέρρη. — Ἐλένη Διβύ. — Καλλιόπη Κινδύνη. — Μαρία Στ. Πα- παδάκη. — Μαρία Ἀλβύ. — Πηνελόπη Παναγιωτίδου. — Ἐλένη Στ. Παπαδάκη. — Ἀγαθονίκη Ἀντωνιάδου. — Αἰσιττία Π. Κυρια- κοῦ. — Μαρία Ἀλεσσων. — Μαρία Πέρο. — Μαρία Πηπίτζα. — Ἐλένη Γεωργιάδου. — Ἀγαθὰ Σύρια. — Ἐκχιπίπη Ι. Καλοστρώπη. — Εἰρήνη Οἰκονομίδου. — Εὐρυδικὴ Βούλα. — Ἀθηνᾶ Σιγανού. — Μαρία Νεβέ. — Παναγιωτούλα Γ. Λιούρη. — Ἄννα Σερούτου. — Μαρτίνη Ἡλιοπού- λου. — Πολυξένη Μελανδρού. — Παρθενόπη Κερόρα. — Μαρία Παύ- λου. — Καλλιόπη Κεχαγιᾶ. — Ἀγγελικὴ Παπαροπούλου. — Μαρία Δεόν. — Φλωρεντία Φουντουκλή. — Λευκὴ Βερῆ. — Μαρία Ν. Γεννάδη. — Ἄννα Σποράς. — Ἀνθὴ Βασιλειάδου. — Ἄννα Μεδάρ. — Μαρία Μονέν. — Λαύρα Βέρνερ. — Μαρία Βεάρ. — Ἑλλη Δεναό. — Μαρία Ὠαπέ. — Ἀνθίπη Παλαμιδου. — Ἄννα Ὀρτο. — Μπέσση Μάσ- σωνος. — Λαύρα Περλέ. — Ἀντιγόνη Σ. Δουζινα. — Μαίρη Δεμόν. — Σοφία Ρεσσέν. — Μαρία Ὁθωνάτου. — Μαρία Θεοδοσιάδου. — Κορραλλία Ρουσίλη. — Μαρία Βαά. — Μαλβίνα Μιλτάκη. — Εὐφροσύνη Ο. Κίρ- που. — Μπήλιω Ἀντωνιάδου. — Μαρία Βαίλ. — Δόμνα Θωμά. — Μαρία Ρατάτση. — Καλλιρρόη Παρρέν.